

2020

Zbornik

70

Srednja šola Josipa Jurčiča Ivančna Gorica
Gimnazija Stična

2020

Zbornik

Vsebina

Zborniku na pot (urednik, ravnatelj in župan).....	3
Sprehod skozi zgodovino	6
70 let, 7 generacij, 7 vprašanj bivšim dijakom.....	14
Beseda bivših in sedanjih učiteljev	20
Ko spregovorijo številke.....	30
Včeraj, danes, jutri.....	37
Posebni dosežki v zadnjih desetih letih.....	38
Drugi pomembni dogodki.....	48
Yesterday, today, tomorrow.....	59

Zbornik ob 70-letnici Srednje šole Josipa Jurčiča Ivančna Gorica

Urednik: Igor Gruden

Lektoriranje: Majda Simonič

Prevod v angleščino: Mojca Saje Kušar

Oblikovanje: Darko Pandur

Fotografije: šolski arhiv in zasebne zbirke

Fotografija na naslovnici: Nejc Travnik

Izdajatelj in založnik: Srednja šola Josipa Jurčiča Ivančna Gorica

Cesta občine Hirschaid 3, Ivančna Gorica

Zanjo: Milan Jevnikar, ravnatelj

Tisk: Partner Graf, d. o. o., Grosuplje

Naklada: 1200 izvodov

V Ivančni Gorici, junij 2020

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

373.5(497.4Ivančna Gorica)(082)

SREDNJA šola Josipa Jurčiča Ivančna Gorica

Srednja šola Josipa Jurčiča : 70 let gimnazije : zbornik / [urednik Igor Gruden ; fotografije šolski arhiv in zasebne zbirke]. - Ivančna Gorica : Srednja šola Josipa Jurčiča, 2020

ISBN 978-961-94974-0-1

1. Gruden, Igor, 1963-

COBISS.SI-ID 304445184

Po poti spominov, od odločnih začetkov v svetlo prihodnost

Igor Gruden, urednik zbornika

Drage bralke, spoštovani bralci,

letos slavimo visok jubilej naše srednje šole, ki je nam učiteljem in gotovo tudi večini dijakov v vseh teh letih delovanja postala drugi dom – pa ne toliko zaradi zgradbe same, skoraj idilične lokacije ali urejenih prostorov v njej, temveč predvsem zaradi sodelavcev, učiteljev, dijakov, sošolcev. Razumevanje med učitelji in drugimi delavci ter sproščen, a spoštljiv odnos med učitelji in dijaki, možnosti za zadovoljujoče delo, poklicni in osebni razvoj, vzdušje v zbornici, v razredih, na malici, na izletih ... so razlogi, da se tu dobro počutimo. V šolo prihajamo z zadovoljstvom in ne glede na to, da uživamo med počitnicami oziroma na dopustu, se sem vedno radi vračamo.

Zaradi vsega naštetega je tudi urejanje in pisanje besedil za zbornik, ki naj bi na primeren način obeležil visoko obletnico šole, zanimivo in izpolnjujoče. Še posebej, ko veš, da pišeš ter zbiraš

informacije in mnenja o uspešni šoli z bogato tradicijo in sodeč po sedanjih dosežkih tudi z lepo prihodnostjo.

V tokratnem zborniku pišemo o pomembnejših dogodkih na šoli, o uspehih naših dijakov, prikazujemo pomenljive statistične podatke ter druge značilnosti šole s poudarkom na zadnjih desetih letih, kolikor je pač poteklo od izdaje zadnjega zbornika. Seveda smo se ozrli tudi v zgodovino in dali besedo še našim bivšim in sedanjim dijakom in učiteljem, kar se nam zdi posebno dragocen del te publikacije. Na naši spletni strani pa si lahko ogledate še drugo gradivo in informacije, ki v besedi in sliki govorijo o nekdanjem in sedanjem življenju šole.

Vsem sodelujočim se za njihove zanimive spomine, pronicljive in iskrene misli ter prepričljiva mnenja lepo zahvaljujemo.

Upamo, da bo na naslednjih straneh vsak našel zase kaj zanimivega in koristnega, mogoče pa tudi nostalgичnega, stimulativnega in navdušujočega. Poleg prispevkov učiteljev in dijakov smo skušali prikazati kar največ pomembnega dogajanja v zadnjem obdobju, saj menimo, da je pisana in tiskana beseda še vedno trden spomenik časa. Časa, ki hitro mineva, prinaša in odnaša včasih nove skrbi, še večkrat pa nudi radosti učenja in poučevanja. Vsem neljubim spremembam in obremenitvam navkljub.

Želimo si lahko le, da bodo tudi naslednje generacije dijakov in učiteljev pri svojem delu vsaj tako uspešne, kot so sedanje in da bomo o tem lahko še velikokrat z veseljem pisali.

Igor Gruden, urednik zbornika

Moja šola

Milan Jevnikar, ravnatelj

Srednja šola Josipa Jurčiča Ivančna Gorica, prej Gimnazija Stična, je bila vedno moja šola. Z njo sem praktično povezan vse življenje. Že kot otrok sem veliko slišal o njej, saj se je moja mama v šolskem letu 1951/52 vpisala v drugo generacijo stiških gimnazijcev. Tako je bilo leta 1972 samoumevno, da sem se po končani osnovni šoli v Višnji Gori vpisal v Gimnazijo Stična. Lepo, osrečujoče in vzpodbudno je bilo srednješolsko življenje v starodavnem stiškem samostanu. Želja, da bi postal učitelj, je tedaj dokončno dozorela.

Po štirih letih študija pedagoške matematike na Fakulteti za matematiko in fiziko v Ljubljani sem junija 1980 srečal tedanjega ravnatelja Gimnazije Josipa Jurčiča Stična gospoda Mihaela Glavana, mojega nekdanjega razrednika. Povedal mi je, da v jeseni potrebujejo na gimnaziji matematika in mi predlagal, naj pridem učiti še pred diplomo. V jeseni leta 1980 sem se tako vrnil na svojo gimnazijo, se leta 1981 redno zaposlil in ostal do danes.

Ko se oziram nazaj, je prva misel, kako neznansko hitro je vse minilo. In potem nepregledna množica spominov na množico generacij, ki sem jih imel priložnost pospremiti v življenje. Začelo se je z gimnazijo, po selitvi v novo šolo smo se kar razcveteli, pridobili smo vrsto novih programov, kovinarje – oblikovalce in obdelovalce kovin, vrsto let smo izobraževali administratorje, trgovce in do danes tudi ekonomske tehnike. S ponosom lahko zatrdim, da so nas vsi vedno imeli za svojo šolo.

Kako osrečujoče je zame vsako srečanje z mojimi dijaki. Vedno si imamo mnogo povedati.

Spominjamo se anekdot, ki smo jih doživeli pri pouku matematike, veselih dogodkov na maturantskih in drugih ekskurzijah, v šolah v naravi, številnih športnih in kulturnih dogodkov na šoli, nepregledne množice pevskih vaj, nastopov ... Ponosen sem na vse te mlade ljudi, ki sem jim bil sopotnik in, upam, tudi odgovoren učitelj, vzgojitelj in svetovalec pri njihovi osebni in karierni rasti. Izjemno ponosen sem tudi na to, da so vsi trije moji otroci maturanti naše gimnazije.

Vedno sem bil ponosen na našo šolo, ki se je trudila, da bi se vsak naš dijak počutil sprejet, da smo mu omogočili, da je lahko izkoristil vse svoje talente in potenciale. Taka je bila tudi moja vizija šole, ko sem leta 2004 postal njen ravnatelj. Z odličnim kolektivom in odličnimi dijaki nam to uspeva tudi danes. Mnogo preizkušenj smo doživeli v zadnjem desetletju, drastično je upadlo število dijakov, skoraj za polovico se je skrčil učiteljski zbor, tudi postarali smo se vmes ... A vendarle nas optimizem in velika želja po tem, da bi svojim dijakom nudili vzpodbudno in varno okolje, nista nikoli zapustila. Z veseljem zadnji dve leti spremljam rast števila dijakov, ki je zagotovo tudi posledica našega vestnega dela in odličnih rezultatov naših dijakov.

Praznovanje 70-letnice šole je veličasten dogodek, ki nam vsem, ki smo soustvarjali njeno zgodovino, daje zadoščenje, da smo sodelovali pri nečem velikem. Trdno smo se zasedrali v slovenski prostor, v to prelepo dolenjsko okolje, kjer nadaljujemo tradicijo in kulturno poslanstvo stiškega samostana ter mnogih naših velikih mož iz neposredne soseščine, Janeza Čandka, Janeza Ciglerja, Antona Tomšiča, Janeza Kastelica in seveda Josipa Jurčiča, katerega ime ponosno nosi naša šola.

Ko vsak dan opazujem naše dijake, njihovo znanje, ustvarjalnost, inovativnost in pozitivne vrednote, vem, da je to tisto, kar nam zagotavlja varno in svetlo prihodnost. Iskrena hvala vsem generacijam naših dijakov, njihovim staršem, Občini Ivančna Gorica, vsem podpornikom in prijateljem, ki prispevate k temu, da je Srednja šola Josipa Jurčiča Ivančna Gorica danes ponosna nosilka 70-letne tradicije izobraževanja v našem kraju. Srečno v nova desetletja!

Milan Jevnikar, ravnatelj

»Jaz moram sam sebe in druge učiti, če hočem kaj veljati kdaj na svetu.«

Dušan Strnad, župan Občine Ivančna Gorica

Tako pravi Lovre Kvas, učitelj na Slemenicah, v Jurčičevem Desetem bratu. Preroške besede našega pisatelja se zdijo nepisano vodilo Srednje šole Josipa Jurčiča, ki v letošnjem letu praznuje sedemdeset let obstoja. Danes ponosno stoji v družbi mlajših osnovne šole in vrtca, svoje korenine in temelje pa ima v starodavnem stiškem samostanu, v katerem prvič srečamo ime Gimnazija Stična. Sedem desetletij podajanja znanja, vzgajanja generacij bodočih znanstvenikov, zdravnikov, pravnikov, novinarjev, umetnikov, igralcev, učiteljev, politikov, cerkvenih dostojanstvenikov in drugih uspešnih mladih ljudi. Sedem desetletij vzgajanja za vrednote spoštovanja in nadgrajevanja kulturne dediščine, odgovornega odnosa do narave in sedem desetletij izjemnih športnih dosežkov ter uspehov na

tekmovanjih iz znanj. Šola je skozi desetletja obstoja in skozi raznolike učne programe oblikovala svojstven značaj, ki kljubuje preizkušnjam in se vedno znova osredotoča na dobrobit posameznika.

Občina Ivančna Gorica je ponosna na delo naše srednje šole, na njen prispevek k razvoju kraja in na primere dobrih praks, ki dobro ime naše občine širijo tudi izven njenih meja. Vsako leto se razveselimo odličnih rezultatov splošne in poklicne mature ter na vsakem koraku poudarjamo prednosti in kvalitete šolanja v domačem kraju. To, da je šola od leta 1970 poimenovana po Josipu Jurčiču, daje njenemu delovanju poseben pečat. Morda tudi literarna zapuščina našega rojaka botruje dejstvu, da se šola ponaša tudi s številnimi vrhunskimi kulturnimi prireditvami, z izbrano slovensko besedo, pesmijo in glasbo mladih ustvarjalcev.

Če bi bila šola gospa, bi ji ob njenem 70. rojstnem dnevu zaželeli vitalnosti, življenjske energije, mladostne sproščenosti, zrele odgovornosti in optimizma. Naj bo res tako. Naši srednji šoli voščimo, da bi s ponosom, vztrajnostjo in srčnostjo izpolnjevala svoje poslanstvo; da bi z navdušenjem sprejemala nove generacije in se z zadovoljstvom nad opravljenim delom poslavljala od maturantov. To, da se mnogi od njih vsaj kdaj pa kdaj vračajo in da del srca za vedno pustijo na »Jurčiču«, pa je tako ali tako več kot očitno.

Dušan Strnad,
župan Občine Ivančna Gorica

Sprehod skozi zgodovino

Samostan Stična, kjer je v pritličju in prvem nadstropju gostovala stiška gimnazija

Srednja šola Josipa Jurčiča Ivančna Gorica je bila ustanovljena 6. 9. 1945 kot "Mešana nižja nepopolna gimnazija". Pouk se je pričel 5. 11. 1945 na različnih lokacijah, leta 1946 pa je gimnazija začela s poukom v stiškem samostanu. Šola je imela 7 oddelkov v štirih letnikih. 19. 6. 1950 se je

šola preoblikovala v višjo gimnazijo. Gimnazija Stična je imela v šolskem letu 1950/1951 osem oddelkov nižje in dva oddelka višje gimnazije s 377 dijaki. Leta 1955 je prvi osmi razred opravil maturo.

1. letnik višje gimnazije, 1951

Po šolski reformi 1958 je Gimnazija Stična obdržala le 4 višje razrede, nižji razredi pa so postali del osnovne šole. V šolskem letu

1958/1959 je imela gimnazija 4 razrede s 97 dijakov in 6 učiteljev.

Izlet 3. generacije v Dubrovnik, 1957

Sledila so težka leta prizadevanj za obstoj. Leta 1960 je Izvršni svet LRS sprejel sklep o postopnem ukinjanju Gimnazije Stična. V šolskem letu 1960/1961 ni bilo vpisa v prvi letnik, ustanovljena je bila Srednja kmetijska šola z 29 dijakov. S 1. 6.

1961 je ustanoviteljske pravice in dolžnosti do gimnazije prevzela Občina Grosuplje. Septembra 1963 je bila gimnazija pogojno verificirana, 23. 11. 1966 pa v celoti.

Pouk telovadbe na igrišču v Stični okoli l. 1960

Leta 1970 je gimnazija dobila ime po pisatelju Josipu Jurčiču in razglasila dan njegovega

rojstva, 4. marec, za dan šole.

Maturanti in učitelji, 1971

V šolskem letu 1971/1972 smo prešli na petdnevni delovni teden in spet odprli paralelke, naslednje leto pa v celoti uvedli kabinetni pouk.

Vpis v gimnazijo je postal stabilen, šola je imela v vsaki generaciji po dva oddelka, skupaj torej 8 oddelkov.

Učiteljski zbor, 1977

Ob občinskem prazniku leta 1979 je Gimnazija Josipa Jurčiča prejela najvišje občinsko priznanje – Adamičevo nagrado. Lahko rečemo, da se je s tem šola končno trdneje zasidrala v svoje okolje. Šolski

prostori v stavbi samostana so postajali pretesni in neprimerni za sodobni pouk, zato se je občina Grosuplje leta 1980 odločila za gradnjo šolskega centra med Ivančno Gorico in Stično.

Nova šola, 1981

Z uvedbo usmerjenega izobraževanja v šolskem letu 1981/1982 se je pouk začel v novem Šolskem centru Josipa Jurčiča. Šola je namesto gimnazije pridobila družboslovni program, poleg tega pa

najprej istega leta še program strojništvo in nato v letih 1985/1986 program ekonomski tehnik. Zaradi več kot dvakratnega povečanja števila dijakov se je povečalo tudi število učiteljev.

Učiteljski zbor, 1989

Junija 1984 je šolanje zaključila »zadnja« – 29. generacija gimnazijskih maturantov. Leta 1991 je bil ukinjen program strojništvo, šola je ob reformi srednjega šolstva spet pridobila program splošna gimnazija (2 oddelka), ohranila program ekonomski tehnik, hkrati pa smo pridobili

dislokacijo oddelka Srednje trgovske šole iz Ljubljane – program trgovec. V šolskem letu 1998/1999 smo začeli izvajati program ekonomske gimnazije, ki pa se je žal obdržal le 10 let.

Dijaki oddelka programa trgovec, 1991

Ker se je večalo število tako dijakov naše šole kot osnovnošolcev, je šolska stavba »pokala po šivih«. Več let je pouk potekal tudi popoldne.

Prizadevanja obeh šol za pridobitev novih prostorov so bila uspešna.

Ekonomski tehniki (2. f), 2001

Po 24 letih skupnega življenja z Osnovno šolo Stična pod streho šolskega centra smo se v šolskem letu 2003/2004 končno poslovili od dvoizmenskega pouka. Osnovna šola se je preselila v novo sosednjo stavbo, srednja šola pa je pridobila za svojo dejavnost celotno stavbo šolskega centra in s tem idealne pogoje za svoje delovanje. Do šolskega leta 2005/2006 je število dijakov zraslo na 834 v 30 oddelkih, kar je bilo največ v naši zgodovini.

Žal se je v naslednjem desetletju število dijakov zaradi zmanjševanja generacij začelo počasi krčiti. V šolskem letu 2007/2008 smo izšolali zadnjo generacijo ekonomskih gimnazijcev, 2008/2009 zadnjo generacijo trgovcev, posledično pa v šolskem letu 2010/2011 še zadnjo generacijo ekonomskega tehnika PTI. Ministrstvo za šolstvo in šport je v šolskem letu 2011/2012 omejilo izvajanje maturitetnega tečaja, tako od šolskega leta 2011/2012 dalje na šoli izvajamo samo še dva programa: gimnazijo in ekonomski tehnik.

Splošna matura, 2011

V 18 oddelkih smo tedaj imeli še 458 dijakov. Žal se upad števila dijakov ni ustavil, v šolskem letu 2017/2018 nam ni uspelo vpisati prvega letnika programa ekonomski tehnik. Tisto leto smo imeli samo 200 dijakov v 11 oddelkih.

Upad dijakov in množica kadrovske težave, ki jih je to prineslo, nam nista vzela energije in volje za dobro delo. Šolski uspeh se nam vsa leta zvišuje, v obeh programih skupaj je uspeh zrasel na skoraj 95 odstotkov, v gimnaziji pa je krepko višji, saj je

bil v šolskem letu 2018/2019 celo 99,3-odstoten. Ob tem tudi na obeh maturah običajno dosegamo 100-odstoten uspeh, le izjemoma kdaj ni uspešen eden oziroma največ dva kandidata. Ponosni smo, da ohranjamo tudi visoko kakovost znanja naših maturantov. Od 62 zlatih maturantov splošne mature jih je 36 iz zadnjega desetletja. Na poklicni maturi jih je bilo v tem obdobju 14 od skupno 34.

Maturantski ples, 2019

Zaradi gospodarnosti poslovanja smo Vrtcu Ivančna Gorica odstopili 6 učilnic za dejavnost predšolske vzgoje. Pogosto gostimo 2 do 4 razrede osnovnošolcev OŠ Stična, ki jih pesti prostorska stiska. V popoldanskem času že desetletje prostore šole dajemo v uporabo Glasbeni šoli Grosuplje, enota Ivančna Gorica. Okoliškim športnim

društvom oddajamo v popoldanskem in večernem času v najem športno dvorano. V šolski stavbi imamo tudi enoto fizioterapije Zdravstvenega doma Ivančna Gorica. Na ta način skrbimo za dobro izkoriščenost stavbe, najemniki pa s pokrivanjem obratovalnih stroškov pomagajo pri vzdržnosti šolskega proračuna.

Otroci iz vrtca nam velikokrat popestrijo ustaljeni vsakdan

Jasno pa je, da brez znatnih dodatnih sredstev, ki nam jih namenja ministrstvo za izobraževanje, znanost in šport, šola ne bi mogla poslovati. Samo dvig števila dijakov bi za nas pomenil finančno osamosvojitvev. Žal naši poskusi, da bi pridobili

kakšen dodaten program (program vzgojitelj predšolskih otrok, športni oddelek gimnazije, vrnitev maturitetnega tečaja, program koinarstva v dualnem sistemu), niso bili uspešni.

Največja generacija prvošolcev v zadnjih desetih letih, 2. 9. 2019

Ker se zadnja tri šolska leta število dijakov spet počasi povečuje, upamo, da prihajajo za šolo boljši časi. V šolskem letu 2019/2020 imamo že 245 dijakov, sicer še vedno le v 11 oddelkih, a že naslednje šolsko leto jih z gotovostjo pričakujemo vsaj 12. Prepričani smo, da se bo v naslednjih letih

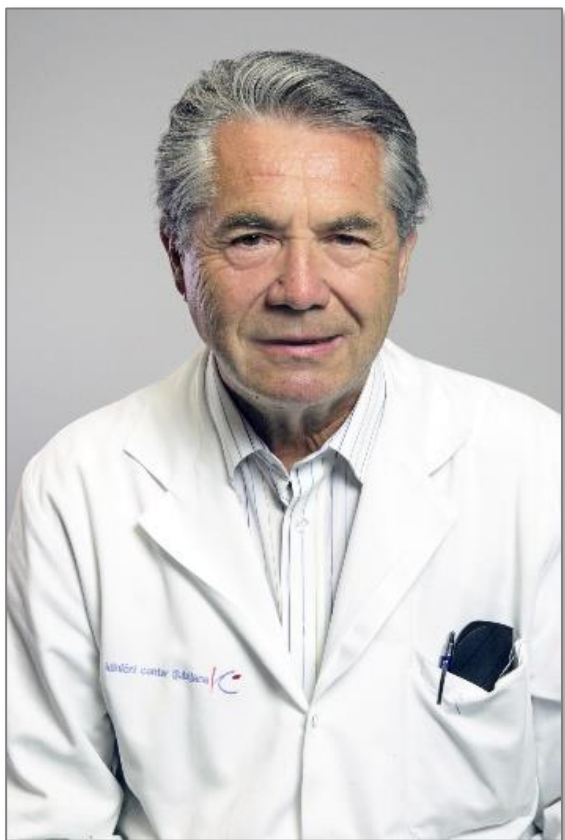
število dijakov povečalo vsaj na 400, saj se generacije devetošolcev večajo in očitno tudi vpis v našo šolo, zato z optimizmom in nezmanjšano delovno vnemo začenjamo osmo desetletje naše šole.

Milan Jevnikar, Igor Gruden

70 let, 7 generacij, 7 vprašanj bivšim dijakom

V vseh sedemdesetih letih je šolanje na naši gimnaziji oziroma srednji šoli dokončalo skupno več kot 5000 dijakov. Nekatere naše bivše dijake iz različnih generacij maturantov, zdaj uspešne strokovnjake na svojih poklicnih področjih, smo spraševali o njihovi življenjski poti, o njihovih spominih na šolska leta, o takratnem vzdušju in dogodkih na šoli, o odnosih med učitelji in dijaki, kaj menijo o šolstvu danes ...

Nace Kovačič

Nace Kovačič, dr. med, kardiovaskularni kirurg, FECTS, Gimnazija Stična, maturiral 1957, tretja generacija.

Sem deveto leto upokojen po 43 letih delovne dobe in sedaj nimam drugih obveznosti. Živim v domači hiši v Ivančni Gorici. Kot domačin sem se vseskozi šolal v domačem kraju. Po vpisu na Medicinsko fakulteto v Ljubljani pa sem prihajal domov le občasno, predvsem ob koncih tedna.

V razredu nas je bilo 32. Več kot polovica je končala fakulteto (zdravniki, gradbeniki, teolog,

ekonomisti, odvetnik, dva agronoma, elektro-inženir).

V šoli smo imeli le malico od doma, če jo je kdo prinesel. Redkokdaj je bilo samo šest ur pouka. Med odmori smo poskušali delati čim manj neumnosti, saj smo spoštovali profesorje in se ne spomnim, da bi dobivali ukore zaradi slabega vedenja, ki je bilo tudi ocenjevano.

V šolo sem prihajal peš. Iz Studenca so vodile tri smeri: dolga trikilometrsko skozi Ivančno, skozi Vir mimo izvira Virskega potoka, kamor je že Žiga Zois hodil opazovat proteusa; po poljski poti po Trebežem mimo Ščitnika, kjer tedaj seveda še ni stala šola, in zadnja, prijetna mirna gozdna pot, ki je danes prekinjena s pozidavami.

Več profesorjev se je vozilo z vlakom iz Ljubljane in so v vsakem vremenu hodili iz Ivančne Gorice do Stične peš. Imeli smo odlične profesorje. Nekaj jih je bilo napotnih v oddaljeno Stično verjetno tudi kazensko. Za matematika Biskupskega smo morali vsak trenutek znati kvadrato do 20 in kube števil do 10. Znanstvenik Gantar nas je naučil nekaj francoščine s trdo izgovorjavo.

Zagoneten je bil Polde Oblak, ki nas je učil vse od plesa do geologije, filozofije, psihologije in zemljepisa. Bil je pesnik in je objavil pesniško zbirko Simfonija. Spomnim se, da smo doma imeli starinski pisalni stroj in z ogromno napakami sem pretipkal nekaj njegovih pesmi v francoščini na najslabši star rjavkast tanek papir. Precej neberljivo. Te liste je menda profesor Oblak delil na kongresu pesnikov, ki se ga je udeležil na Japonskem.

Glavni problem mojega šolanja na gimnaziji je bil in ostal pomanjkljivo znanje jezikov. Štiri leta smo se učili ruščino in zaradi političnih sprememb prešli naslednja štiri leta na francoščino. Ta dva jezika sta bila malo uporabna. Francoščino sem sicer rabil le na krajšem študentskem dopolnjevanju v Parizu, ko sem bil za en mesec vpisan na Sorbono, in na trimesečnem izobraževanju v Lyonu že kot kirurg. Z ruščino sem se nazadnje ukvarjal, ko sem naštudiral za dva izpita iz ruske literature. Kasneje, že po končani fakulteti, sem obiskal nekaj krajših tečajev angleščine, ki je v mojem poklicu najbolj uporabna.

Skrbni starši učijo dandanes svoje otroke tuje jezike že v predšolski dobi. Drugo znanje je po mojem manj pomembno, razen privzgajanja samostojnosti in vedoželjnosti, kar nam je Stična v tistem času nudila. V razredu smo bili »politično mešani« in ne vem, da bi bil zaradi tega kak problem ali da bi bil kdo zapostavljen. Ni pa bilo pijančevanja ali mamil.

Spomini na šolo so mi vedno zanimivi, s sošolci se tudi še vedno redno srečujemo, sedanjim generacijam (in šoli) pa želim še srečnejšo mladost in prihodnost.

Tatjana Lampret

Tatjana (roj. Kocjančič) Lampret, maturantka leta 1965, po izobrazbi in duši učiteljica in kulturnica.

Danes sem srečna upokojenka in še bolj srečna babica trem sončkom. Svoje poslanstvo srčno opravljam tudi v jeseni življenja, se radostim z mladimi in modrimi, skupaj bogatimo kulturno življenje na Jurčičevi Muljavi, ohranjamo in negujemo bogato kulturno zapuščino; spet in spet odkrivamo pot k svetlobi srca.

Rada se oziram v mladostni čas, čas cvetočih jablan, na gimnazijska leta. Da sem šolanje po končani osnovni šoli v Stični nadaljevala na stiški gimnaziji, je bilo samoumevno. Ljubljana je bila predaleč, predraga, do Stične pa se je lahko prišlo tudi peš, takrat samo 7 kilometrov v eno smer. Učilnice so bile sicer hladne, a nas ni nikoli zeblo. Med odmori smo se v grozdih drenjali in hiteli k oknom, se šalili, prepevali, se zaljubljali, plonkali domače naloge, si izmenjavali pristrčna pisemca, si hiteli izposojat športno opremo, »klotaste« črne

kratke hlače na elastiko, in težko čakali na glavni odmor, na tanek košček kruha z marmelado in čajem. Redki posamezniki so si privoščili tudi kosilo. Še danes zavonjam slasten skutin zavitek, ki mi ga je polovico koščka večkrat od kosila prinesla sošolka. Kako lepi spomini, koliko tovarštva, prijateljevanj, tudi smeha skozi solze, čas prepletajočih se čarobnih energij. Med nepozabne spomine sodijo tudi naši izleti, posebej maturantski. Razredničarka niti kdo drug od profesorjev ni želel z nami, pa smo se odpravili sami po naši lepi Jugoslaviji. Presenečali smo se vsak dan znova, odgovorni, nobenih neumnosti, nič popivanja, a smeha in dobre volje poln vsak dan!

Čakala nas je še matura, na kateri se nismo najbolje izkazali, saj smo bili generacija, ki je doživljala izjemno hitro menjavanje učiteljev, novih pristopov in zahtev. V spominu mi ostaja zlasti nekaj svetlih vzorov med mladimi učitelji, a do vseh smo bili spoštljivi. Tudi dijaki smo znali biti vzorni, koliko delovnih akcij smo izvedli, vzeli v roke lopate in krampe, kolikokrat smo olajšali delo utrujeni snažilki in hišniku, se pripravljali na prireditve pozno v noč, včasih tudi v nedeljo, saj je bil pouk tudi ob sobotah. To je bil čas, ko so bile osnovne vrednote nepogrešljive, spoštljiv odnos do sočloveka in narave! Nismo bili osamljeni, znali smo se pogovarjati, si prisluhniti, imeti radi sebe in druge! Znali smo živeti brez pametnih telefonov, brez računalnika, brez pralnega stroja, brez avtomobila. Iz katerega stoletja sem?!

Časovni horizont – zrasel je sodoben šolski center, težko pričakovan in zelo potreben. Danes je to prvenstveno prostor Srednje šole Josipa Jurčiča, ki sodi med najboljše srednje šole v Sloveniji. Spremljam novosti in norosti v šolskem sistemu, o formativnem spremljanju, o uporabi pametnih telefonov v šoli, o starših, ki v šolo pridejo z odvetnikom ...

A mediji prinašajo tudi vzpodbudna sporočila, poročila o uspehih na maturi Srednje šole Josipa Jurčiča, o pestrih kulturnih dejavnostih, o evropskih projektih, Eko šoli, o podjetniških izzivih in pristopih, o pogumu in predanosti. »Med rože in trave tu veter le dobre prinaša novice.« Verjamem v dobre učitelje in vztrajnega ravnatelja. Ponosno, odgovorno in z gotovostjo stopajte naprej, jadra ste napeli v pravo smer!

Andrej Struna

Celotno delovno aktivno obdobje sem bil zaposlen v javni upravi, in sicer na področju upravnootranjih zadev. Z letom 2019 sem aktiven upokojenec, delam še v lokalni skupnosti ter v nekaterih društvih.

Na srednješolska leta me vežejo lepi spomini, predvsem na Stično in našo »staro« gimnazijo v samostanu. V šolo smo v prvi polovici sedemdesetih let iz smeri Grosuplja prihajali z vlakom ali avtobusom, v zadnjem letniku pa nekateri občasno že tudi z avtom.

Kdo se ne spomni samostanskega dvorišča in atrija, kjer smo se dobivali ob odmorih, v zimskem času kurjenja starih zelenih litoželeznih peči? Neverjetno dobra mi je bila malica, še posebej kruh. Če danes pomislim, ta ni bila nič nadpovprečnega, toda takrat sem jo doživiljal tako.

V tem obdobju nam je bila gimnazija poleg družine center dogajanja, življenjsko središče učenja, druženja in tudi zabave.

Odnos med dijaki in profesorji je bil pristen, človeški, brez šikaniranja, res pa je tudi, da ne vem kakšnih neumnosti in nesramnosti dijaki nismo počeli. Načeloma smo imeli vsi odgovoren in spoštljiv odnos do šole in profesorjev. Naš razrednik je bil prof. Jože Intihar, ki je bil zelo razumevajoč in je znal pri vsakem od nas najti tisto dobro notranjo bit, ki jo vsak nosi v sebi, vendar je vedno ne pokaže. Zelo podoben in topel odnos je imela tudi naša slovenistka prof. Marjeta Glavan. Če je bil učitelj do svojih učencev ne samo pedagog, ampak v določenih trenutkih tudi človek, ki nas je razumel in ni bil indiferenten do dogajanja v sredini, v kateri smo sobivali in delovali, nam je to pomenilo zelo veliko in je v nas ostalo za vedno.

Gimnazijci, zaključni letnik, šolsko leto 1974/75 (A. Struna tretji z desne v drugi vrsti)

Znanje in izkušnje, ki smo jih pridobili kot dijaki in pozneje pri študiju in delu, se ne pokažejo takoj, vendar so pri vsakem od nas pustili svoj pečat v načinu obnašanja, sprejemanju in oddajanju informacij, odzivanju na določena družbena dogajanja in ne nazadnje na odgovoren odnos do družbe kot celote. Pri svojem delu sem se dnevno srečeval s svojimi nekdajnimi »stiškimi« sošolci in trdim, da z veseljem. Tudi s tistimi, ki niso bili moja generacija in so Stično obiskovali pred mano ali za

mano, saj nisem imel nikoli z nikomer slabih izkušenj. To zelo veliko pomeni in tudi pove o tem, v kakšne ljudi smo stiški maturanti odrasli.

Ne vem, kako v Stični oziroma Ivančni Gorici profesorji z dijaki delajo in sodelujejo danes, upam in želim pa, da se nove generacije kalijo v ljudi širokih znanj, ki bodo prispevali k napredku sodobne družbe, hkrati pa vedno ohranili posluš za sočloveka.

Edvard Žitnik

Maturiral leta 1981. Danes novinar na RTV Slovenija.

Moj poklic je način življenja, zato v bistvu v življenju ne počnem nič drugega. Kar ni ravno znak intelligence, še posebej v času, ko se počasi začenjam zavedati, da je čas v tem življenju omejena dobrina ... Sanjam, da se bom odselil na deželo, reaktiviral svojo francoščino, začel igrati inštrument, si omislil psa, da bo vesel vsaj nekdo, ko pridem domov ... Vse to so še vedno samo sanje, a dobra plat sanj je, da se včasih celo uresničijo!

Za šolanje v Ivančni Gorici sem se odločil verjetno zato, ker sem osmi razred osnovne šole izdelal s komaj dobrim uspehom. »Poznavalci« mi zato niso obetali ravno blesteče študijske kariere. Mama, ki je prav tako hodila v stiško gimnazijo, je odločila, da gre z menoj poskusiti v Stični. V bistvu sem bil takrat eden redkih Grosupeljčanov, ki sem se vpisal v Stično. Velika večina mojih vrstnikov se je vpisala v ljubljanske gimnazije, ki so bile bolj prestižne in tudi bližje.

Edo Žitnik na samostanskem dvorišču (prvi z leve)

Nekaj let smo se v šolo vozili z »znamenitim« jutranjim vlakom Ljubljana–Novo mesto, ki je iz Grosuplja proti Dolenjski odrinil deset do sedme zjutraj. Za razliko od splošnega prepričanja na dolenjki niso vozile »gomulke«, morda izjemoma, ampak »fiatke«, vlaki, ki so jih, tako vsaj pravi Google, po italijanski licenci izdelovali v Mariboru. Družbo na vlaku so nam nemalokrat delali varnostniki, ki so se po nočni izmeni vračali domov ... Skozi oblake tobačnega dima so se razlegali njihovo smrčanje, obešenjaški humor in huronski smeh ... Kmalu smo ugotovili, da se »razlog« skriva v njihovih usnjenih aktovkah, natančneje v steklenicah domače žganice ... Vlak je vozil le do Ivančne Gorice; do Stične je bilo nato še tri kilometre pešačenja, nemalokrat skozi neznosni smrad prašičje farne na Marofu.

Zanimivo srečanje s preteklostjo se mi je zgodilo zelo verjetno ob enem od poznejših obiskov pri starših v Grosuplju, ko mi je mama skuhalo Ašičev čaj. Ime mi ni pomenilo veliko, a kasneje sem na fotografiji zagledal obraz možaka v beli kuti, ki se mi je zdel znan. Takrat že dolgo pokojnega patra sem bežno srečeval v okolici stiškega samostana, zelo verjetno, ko je nabiral zelišča... Bil je prijazen človek, zdelo se je, da s svojo belo kuto prihaja iz »vzporedne realnosti«, ki se je dogajala samo nekaj metrov stran od naših učilnic. Samostan, čeprav povsem ločen od gimnazije, je vsaj meni predstavljal povsem drugačen svet, ki pa je s svojo misterioznostjo na poseben način vabil.

O vzdušju v razredu in na šoli: ni skrivnost, da sem veljal za problematičnega dijaka, ki je izdeloval letnike tudi zaradi dobre volje učiteljev. In mojih dobrih sošolk, ki so mi dajale pet pred dvanajsto inštrukcije, na prvem mestu draga Marija Kek, edina sošolka iz razreda z doktoratom. Ko sem se vpisal na univerzo, je bilo verjetno malo učiteljev, ki so verjeli, da mi bo podvig uspel. Ko sem v rednem roku končal Pravno fakulteto v Ljubljani, je bil to morda tudi zanje dokaz, da so uspešnejši, kot se je zdelo.

O šolstvu nimam mnenja, ki bi mu veljalo prisluhniti. Stvari ne spremljam dovolj, da bi lahko sodil; za nameček imam srečo, da sta moji hčeri izjemni študentki, seveda Pravne fakultete v Ljubljani, in komaj vem, da študirata ...

Gregor Medved

Gregor Medved, maturiral leta 1997. Danes univ. dipl. ekon., zaposlen v Mladinski knjigi kot vodja sektorja Klubi in direktne prodaje.

V izjemnih letih srednje šole in kasneje fakultete sta moj prosti čas zapolnjevala gledališče in nasploh kultura. Kulturno društvo Stična je bilo naše zatočišče in naše vzletišče v kasnejša odrasla leta. V gledališču smo lahko rastle, sodelovali, se kreativno izražali in se ogromno naučili. Velike zasluge za ljubezen do slovenske besede, drame in gledališča gre žal že pokojni profesorici, veliki dami, velikokrat drugi mami, učiteljici – Marjeti Glavan. Ona v srednji šoli in njen mož v domači vasi sta nas goreče »zasvojila« z gledališčem. In nato je prišel v Stično režiser Igor Gruden. In z njim smo poleteli. Pihal nam je pod krila, nas spodbujal, učil, nas bodril in nas skozi teater (na)učil življenja.

Ljubezen do pisane besede in dramskega teksta me je pripeljala tudi do mojega poslanstva in dela v Mladinski knjigi. Nekaj let sem preživel v Bolgariji in Makedoniji kot direktor tamkajšnjih

izpostav Mladinske knjige. Danes moje življenje izpolnjujeta žena in hčerka, teater pa je zamenjala moja druga ljubezen, vinogradništvo in vinarstvo. V zadnjih letih poleg mirnega vina pridelujem penine, ki seveda nosijo ime po moji hčerki Zarji.

Srednja šola Josipa Jurčiča je bila v devetdesetih letih logična izbira fanta iz Stične. Kar nekaj poznanih profesorjev je bilo sosedov ali sovaščanov. Vsaj meni je bilo to dejstvo velika motivacija in prednost pred ostalimi izbirami. In izbira je bila več kot prava. Na srednjo šolo imam izjemne spomine. Od nervoznih prvih (skoraj še otroških) korakov, mladostniških nerodnostih, do vedno večje samozavesti v višjih letnikih. Učenje mi ni delalo preglavic in verjamem, da je potem izkušnja srednje šole še boljša.

Zagotovo mi je in mi bo najbolj ostalo v spominu moje potovanje na Dansko. Tja sem potoval kot predstavnik Srednje šole Josipa Jurčiča v organizaciji Društva slovensko-danskega prijateljstva. Danes sem, še bolj kot takrat, hvaležen za takšno šolo. Srednja šola mi je dala ogromno, poleg splošne izobrazbe tudi prve lekcije (lepe in manj lepe) za življenje. Šola so ljudje. Poleg posebnih sošolcev in prijateljev za vse življenje sem si zagotovo zapomnil nekaj izjemnih profesorjev in ljudi. Poleg že omenjene Marjete Glavan sta tukaj še nepredvidljiv profesor gospod Grlica, zahtevna profesorica matematike gospa Radoš, veliki gospod profesor Jevnikar, profesorica angleščine in prvih lekcij iz življenja Maja Zajc Kalar, razredničarka Grgurjeva in mnogo drugih. Predvsem pa je bilo v mojem času navdušujoče, kako z razumevanjem je šola (s tem mislim na učitelje) sprejemala in spodbujala obšolske dejavnosti.

Po izkušnjah prijateljev iz različnih držav sem trdno prepričan, da imamo v Sloveniji velike možnosti za zelo dobro izobrazbo. V šolstvu dela veliko predanih in navdušenih učiteljev. Ne samo predmetnih učiteljev in profesorjev ter ravnateljev. Predvsem mislim Učiteljev za življenje. Hvala vam.

Melita Koželj

V Srednji šoli Josipa Jurčiča Ivančna Gorica sem obiskovala program ekonomski tehnik, ki sem ga končala leta 2006. Za to srednjo šolo sem se odločila, ker velja za odlično, ker je blizu mojemu domačemu kraju, mislim pa, da me je prepričalo dejstvo, da bodo možne izmenjave s tujino. To zadnje mi je bilo kar pogoj za vpis. In res, v tretjem letniku sem se udeležila tritedenske prakse Leonardo da Vinci v Nemčiji, v mestu Hirschaid. Delala sem v trgovskem podjetju Neubert, kjer sem se preizkusila na različnih oddelkih, najbolj pa sem izboljšala znanje nemščine. To je bila odlična izkušnja za življenje, saj mi je razširila obzorje, odprla svet, kot se reče in mi kasneje pomagala do uspešne zaposlitve.

Vzdušje na šoli je bilo super. Za hrano je bilo pošteno poskrbljeno, saj smo imeli že zjutraj na voljo zajtrk, kasneje pa še hladno in okoli kosila tudi toplo malico. Včasih smo šli kar na vse tri obroke. V tistih letih smo si jih še lahko privoščili. Učitelji so bili predani svojemu delu, kdor je potreboval več razlage ali pa je želel izvedeti še kaj dodatnega, je to tudi dobil. Sama sem obiskovala strokovno šolo, a sem se odločila, da izpit iz matematike naredim na splošni maturi. To je pomenilo, da sem morala predelati kar nekaj dodatne snovi. Učiteljica matematike se je prijazno ponudila in več mesecev sva se dobivali zgodaj zjutraj pred začetkom pouka, da sva predelali dodatno snov. Še enega znanja oziroma veščine sem še danes vesela. To je hitro desetprstno slepo tipkanje. Zakon je!

Po srednji šoli sem se vpisala na Ekonomsko fakulteto v Ljubljani, kjer sem polovico letnika opravila v Lizboni na izmenjavi Erasmus, nato pa diplomirala in začela nabirati delovne izkušnje. Danes sem zaposlena kot vodja oddelka ključnih kupcev v Orbicu (podjetje se ukvarja z distribucijo in logistiko) na oddelku Procter & Gamble. Verjetno sem prav zaradi službe, kjer pretežno sedim, v prostem času najraje aktivna. Rada hodim v hribe, tudi plezam, zadnje čase pa se zaradi pomanjkanja časa bolj ukvarjam z jogo in tekom.

Marion Antonia van Midden

Kar ne morem verjeti, da je od leta 2011, ko sem zaključila gimnazijsko izobraževanje na Srednji šoli Josipa Jurčiča, minilo že 9 let. Čeprav se zdi to obdobje neskončno daleč, se še živo spominim dneva, ko sem zaključila šolanje, spraznila omarico ter se s težkim srcem in kupom lepih spominov odpravila v neznano. Pot me je iz srednje šole vodila na Fakulteto za matematiko in fiziko v Ljubljani, kjer sem leta 2016 magistrirala iz fizike in se zaposlila kot mlada raziskovalka na Institutu Jožef Stefan v Ljubljani. Vodim tudi vaje na fakulteti, ob čemer se večkrat spominim profesorice Maruše Potokar, ki si je vedno vzela čas za dodatne razlage zanimivih fizikalnih nalog in me tako navdušila za študij fizike. Skupaj z ostalimi profesorji je poskrbela, da smo dijaki dobili več kot le vsa potrebna znanja za študij, saj smo imeli dijaki, ki nas je kaj posebej zanimalo, vedno možnost dodatnega pouka. Poleg tega, da je bila šola le sprehod čez polje oddaljena od doma, sta bili prijaznost profesorjev in njihov osebni

pristop dve izmed mnogih prednosti šole in razlog, da sem bila vedno zadovoljna s svojo odločitvijo, da za »svojo« srednjo šolo izberem prav Srednjo šolo Josipa Jurčiča.

Moram priznati, da sem se kar nasmejala, ko sem med iztočnicami za ta sestavek naletela na vprašanje o malici. Ta je bila vedno pomemben, če ne celo najpomembnejši del dneva, ki nam je verjetno vsem ostal v lepem spominu, za kar so poskrbele naše odlične kuharice. Poleg malice so mi v zelo lepem spominu ostali tudi izleti v

London, Pariz ter mnogovrstni pripetljaji pri pouku. Nepozabni pa so bili tudi incidenti s prvim snegom, ko so bila vrata v šolo zasuta in so sošolci pod vodstvom ravnatelja velik del dopoldneva odmetavali sneg izpred vhoda v šolo. Na sploh je bilo na šoli zelo prijetno vzdušje. V razredu smo se dobro razumeli pa tudi s profesorji in ostalimi zaposlenimi na šoli smo imeli dobre odnose.

Upam, da bo šola ohranila nivo kakovosti in tako še mnogim dijakom omogočila vsaj tako prijetne spomine in dobro izobrazbo, kot jo je dala meni.

Dijaška soba

Beseda bivših in sedanjih učiteljev

Jože Žlahtič

Na šoli sem poučeval, raje recimo temu predaval, filozofijo, tudi sociologijo, od leta 1999 pa vse do upokojitve v šolskem letu 2017/2018. Spomnim se, da me je prof. Vrenčur, takratna ravnateljica, prosila za poučevanje filozofije na Srednji šoli Josipa Jurčiča v Ivančni Gorici, saj je bilo ustrezne ljudi v tistem času težko dobiti. S šolo sem se srečal, ne s pedagoškega vidika, že nekaj desetletij prej, leta 1975, ko se kraja Stična in Ivančna Gorica kakšno leto in pol nista mogla dogovoriti o lokaciji šolskega objekta in ko sta po neki krajevni modrosti spor zgladila in je le zmagalo spoznanje, da se šolo gradi na livadi ob gozdu in blizu prašičje farme. Nikoli pa v tistem daljnem času nisem slutil, da bom nekoč v tej stavbi tri desetletja tudi poučeval in od tu odkorakal v »penzijo«.

Svojega prihoda na mesto učitelja filozofije se prav dobro spomnim. Spomnim se, da je bil kolektiv številčen, dijakov srednješolcev in učencev osnovnošolcev pa obilo, da so neprestano potekali odmori za malico, da se pouk praktično ves dan ni zaključil in da so tekle po hodnikih pisane reke mladeži od sedmega do osemnajstega leta starosti. Spomnim se tudi, da so čistilke ves dan vzdrževale hodnike, da so kuharice v kuhinji vedno nekaj pripravljale, »varile« živila in z vonjavami vsemu šolskemu svetu pošiljale prijetne dražljaje za malice in prigrizovanje, kar je popestrilo počivanje ali klepete med odmori.

Posebej sem bil ob prihodu na šolo vesel bogate knjižnice. Ta je premogla tudi npr. Britansko enciklopedijo, vrsto redkih knjig leposlovja in je bila tudi s področja filozofske literature že takrat zelo dobro založena. Še več, oba ravnatelja sta bila za knjižnične potrebe in knjižničarjeve predloge ter nabavo nove literature vselej ustrezljiva. Moj prvi vtis ob prihodu na šolo je bil, da je izobraževalno-pedagoški prostor vsebinsko poln; da so vsi udeleženci za delo zavzeti, da je šolsko polje heterogeno, energetske polno in da logistika dobro deluje. Z dijaki sem se z veseljem in rad srečeval, ne le zaradi zaposlitvenih dolžnosti, predvsem zaradi njihove drugačnosti do dela v primerjavi z nekaterimi skupinami istih generacij mladine drugih šolskih sredin.

Filozofija in srečevanje z njo nekaterim dijakom gotovo ni bila prioriteta. Pri tem predmetu je bilo nujno kaj prebrati, posebej pa še imeti o prebranem mnenje, pa ne mnenje drugih – lastno je bilo pomembno. Večkrat pa smo z dijaki ugotovili, da izražanje mnenja gotovo ni najuspešnejše pred malico ali po njej, tudi ne po telovadbi ali pred športnimi tekmovanji. Do njega pa se je večina dijakov vseeno dokopala. Filozofski zanos dijakov je bil vselej najbolj opazen v knjižnici. Takrat je knjižničar besedila množično izposojal, jih medbibliotečno naročal, dostavljal tudi redko brana ipd.

Za dijake posebej zahtevna sta bila pisanje mnenj in izdelava seminarskih nalog. A z vsakim šolskim letom je bil napredek opaznejši, s tem pa tudi osebna, kulturna in humanistična rast ter kritičen pogled na izbran ali obravnavan problem. Z dijaki sem se pogosto pogovarjal ne le v času pouka; zlasti so prihajali na pogovore v času konzultacij, ko nismo govorili le o obravnavani snovi. To je bil prostor in čas zastavljanja mnogih raznovrstnih vprašanj, ko so dijake zanimale tudi druge, izredno praktične teme; tiste zelo intimne, človeške ali vsakdanje o preverjanju njihovih lastnih mnenj, tudi mojega mnenja, pa tudi teološke vsebine.

Mnogi dijaki ali njihovi starši me še danes sprašujejo o mojem odhodu s šole. Če sem v zadnjem letu in pol upokojitve karkoli pogrešal, je bil to razred, delo v njem in pogovor z dijaki. Kajti dialogi z dijaki so bili vselej vsebina, ki je bila pri poslušalstvu vedno dobro sprejeta, čeprav so imeli tudi upravičeno in lastno mnenje. Ko sem občasno, zlasti v zadnjem letu, pregledoval besedila za filozofsko branje, sem ugotovil, da so jih dijaki res uporabljali. To sem opazil na izrabljenosti listov, podčrtanosti besedil, zavihkih, ob zapisanih brezmejnih opombah, zaznamkih, znakih in simbolih; tudi z narisanimi sličicami ali skicami ipd. In ... to mi je dalo dovolj jasn argument: brali so, razmišljali so, dojemali in spoznavali so. Zato morajo dijaki brati, pisati, znati ne glede na stroko in predmet argumentirati vsebino, mnenje, oblikovati stališče in izhodišče za lastno bodočo stroko. Brez mislečih ljudi ni človeka niti lepote, ni dobrega. Zgolj hrepenenje, ki nima udejanjanja, nima ali ima le malo smisla.

Zato sem prepričan, da ta šola vsej okolici daje ogromen večplasten pozitiven pečat. V prostoru, kamor je usidrana, mora šola ostati. Zato pa je treba delovati. To šolo sem razumel kot kulturno, intelektualno in izobraževalno dobro vpeto v čas, prostor in dejanja. To je napor posebne vrste. To je največja lepota in najvišje dobro posameznikov in ljudi. Ljudje tukaj pa so z vsemi svojimi lastnostmi dobri in lepi.

Kolektiv in sodelavci so sijajni. Z mnogimi sem veliko diskutiral. Nobeno podano mnenje stro-

kovnega značaja z njimi ni bilo odveč. Isto velja tudi za čvek, saj ga potrebuje sleherni delovna sredina, je slehernemu posamezniku pomemben. Zato lahko rečem, da so srčni in pravi učitelji. Kajti če o učitelju dijaki nimajo kaj povedati in govoriti, je ta bil pred njimi kot nepopisan list papirja.

In še danes mi bivši dijaki šole, tudi doktorandi, predavatelji, trgovci, tehniki in inženirji ter drugi, ki jih srečam, povedo kakšno zgodnico o svojih profesorjih.

Jože (prvi z leve) na izletu s sodelavci

Zadnja leta, ko se je vpis strmo krčil, so tudi učitelji ob tem trpeli. Skupaj z vodstvom so bili in ostali dostojanstveni. Vprašanje pa je, ali družba pomeni te šole dovolj ceni in vrednoti. In kako naj se na pot odpravi ladja s krmarjem /Platon, Država/, da bi dosegla najvišje dobro in srečo /Aristotel, Nikomahova etika/, če ne s spoznanjem in jasnim prepričanjem: "Mislim/o, torej sem/smo".

Ta šola je vredna, da obstane za otroke in ljudi.

Šola so vsi, dijaki, učitelji, vodstvo in tehnični sodelavci šole skupaj s starši in okolico. Ta šola vse potrebne vsebinske zahteve in elemente uspešno prepleta in dosega. Zato je bila moja odločitev za poučevanje na njej povsem upravičena. Na šoli sem se zelo dobro počutil in tudi veliko spoznal.

To je droben niz reminiscenc o šoli, dijakih, učiteljih in mojem delu na Srednji šoli Josipa Jurčiča Ivančna Gorica. Še na mnoga leta!

Marina Strnad

Letos mineva 50 let od odločitve, da bo moja srednja šola Gimnazija Stična. Maturirala sem leta 1974, na šoli pa sem bila potem zaposlena 38 let, do leta 2017. Zelo se še spomnim prvih korakov po dolгих hodnikih stiškega samostana in olajšanja, ko sem ugotovila, da skoraj vse sošolce poznam. Takrat seveda nisem vedela, da je to ustanova, ki mi bo poleg temeljne izobrazbe dala kruh za celo poklicno pot in omogočila pokojnino.

No, zanimiva je zgodnica, kako sem se zaposlila. Takoj po končanih predavanjih četrtega letnika sem zaradi znanja nemščine lahko izkoristila priložnost in med počitnicami delala z nemško govorečimi turisti kot organizatorica rekreacije v hotelskem kompleksu Bečići pri Budvi. Domov sem prišla prvega septembra in oče mi je povedal, da je obljubil ravnatelju šole, ki me je iskal doma, da pridem takoj učiti. Po začetnem šoku in krajšem pregovarjanju sem pristala. In zato diplomirala nekoliko pozneje. Tako mi je službo »zrihtal« oče. Izjava še danes izvabi kakšen nasmešek. Seveda nisem bila edina, ki so jo še kot študentko poiskali doma. Pred štiridesetimi in petdesetimi leti je primanjkovalo tudi diplomiranih učiteljev matematike, fizike in angleškega jezika.

Ko sem začela službovati, sistem ni predvideval napredovanj za zaposlene. Bil si učitelj oz. na srednji šoli profesor, plača je bila enaka za učitelja začetnika kot za tistega pred upokojitvijo. Šele v

začetku devetdesetih let so postali pritiski sindikatov dovolj argumentirani in močni, da je pristojno ministrstvo moralo pričeti z delom na tem področju. Leta 1991 je bila splošna učiteljska stavka, točno takrat sem bila predsednica sindikata na šoli, in leta 1992 so bila uvedena prva napredovanja pedagoškega kadra v nazive mentor, svetovalec in svetnik. Nazive na predlog ravnatelja podeljuje minister za šolstvo. Sistem je bil leta 1997 dopolnjen s plačnimi razredi. Prvič sem lahko napredovala pri šestintridesetih letih, po štirinajstih letih dela, nekateri kolegi pa tik pred upokojitvijo. Sistem napredovanj je seveda treba posodobiti, pomembno pa je, da se ve, da ni od zmeraj in ne sam po sebi umeven. Poleg poučevanja sem seveda delala še marsikaj: vodila delavski svet, krožke, pripravljala dijake na tekmovanja, bila članica v raznih komisijah, bila mentorica, razredničarka, organizatorica šole v naravi, urednica publikacij in vodja projektov, predstavitev, tajnica zaključnih izpitov in mature, tudi predsednica sindikata, pomočnica ravnatelja, ravnateljica ekonomske šole. Vedno pa sem se najraje vračala v telovadnico. Nobeno drugo delo me ni tako sproščalo, bogatilo in pomlajevalo kot delo z mladimi. Prav zadnje leto poučevanja sem večkrat povedala sodelavcem, da zdaj točno vem, zakaj sem se odločila za poklic učitelja športne vzgoje. Preprosto izpolnjeval me je. Enostavno je učiti mladino, ki je željna gibanja. Usmerjaš energijo, učiš tehniko in taktiko, dodaš kondicijo in uživaš ob napredku. No, ni čisto enostavno. A pravi izziv so mi bila dekleta, ki so bila morda v osnovni šoli prikrajšana za sprostitev in dobro počutje po telesnem naporu ali dobri tekmi. Čutila sem, da jim moram pomagati poiskati ta občutek in za vsako sem se zelo zavzela, če mi je le dovolila, da skupaj poiščeva meje, se nasmejeva, trmariva, včasih skoraj zajokava ... in na koncu zmagava. Še danes sem ponosna na nekatere izmed njih.

Pred nekaj leti sem opazila, da neko dekle vedno nosi dve različni nogavici. Vedno dobro razporejena, delovna, uspešna in opazna. Vse je razorožila ta svoboda, preseganje navad in stereotipov. Ne glede na vzrok in povod za njen slog je postala sinonim za navdih in nove ideje. Bravo!

Absolutno strokovno zaupam »moji šoli«. Vsak naš maturant pridobi temelje za nadaljnji študij. Ali bo študij dokončal, pa je odvisno tudi od osebnostnih lastnosti. Tu so se šolali tudi moji trije otroci.

Obdobje srednje šole je posebno zaradi marsičesa. Poleg iskanja interesov je treba mladostnika naučiti delati, ga spraviti iz cone ugodja, čim večkrat, v nepoznane situacije, prisiliti ga v spoznavanje svojih sposobnosti, v postavljanje in premikanje mej, vrednot in prave mere ter ga prepričati, da si zaupa. To ni enostavno. Zato se včasih iskri in kreše, kot se sicer vedno pri preoblikovanju »materiala« v drage kamne in dragulje. Za podobne najstnike podobne, pa vendar unikatne metode in tehnike, pedagoški prijemi. A taka trenja so lahko vir mladostnikovih stisk, ki jih je treba prepoznati in pomagati

preusmeriti energijo za uvid v situacijo, prevrednotiti, vključiti starše in sošolce. In v teh ravnanjih pedagogov, poleg strokovnosti, vidim poslanstvo, ugled, moč in prestiž moje – naše – vaše šole. Vedno z veseljem povem, da sem učila na »Jurčiču«.

Zdajšnji upokojenski mir mi popestrijo dobra knjiga, pohajkovanja, ples in plavanje, daljši izleti, družinska srečanja in druženje z vnučkom. Rada pa bi si še dolgo znala in mogla vzeti čas za prijatelje, za en lep dan kar tako in z obdelovanjem zemlje uživala dobrote naše domačije.

Izlet z dijaki, »Krst na Triglavu«, levo Marina Strnad, 1980

Vesna Celarc

Podobe obrazov skozi leta

Camusov Meursault je v romanu Tujec razmišljal o tem, da bi lahko preživel en sam dan v življenju, pa bi lahko v zaporu o njem razmišljal ves čas. En sam dan, ki ne bi bil nič posebnega, bil bi čisto navaden dan. Ko sem v mladosti (še ne v gimnaziji) brala roman Tujec, se mi je zdelo to pravzaprav nemogoče – o enem dnevu človek pač ne more razmišljati v nedogled.

Pa so minili dnevi, meseci, leta (... in leta) v šoli in moje mnenje se je spremenilo. Vsak nov dan z dijaki prinese nova spoznanja, nove izkušnje in toliko je že bilo dni, minevala pa so tako hitro, da ni bilo moč razmisliti o vsakem posebej. V šoli se leto za letom srečujemo z drugimi ljudmi. Vsak september je še posebej vznemirljiv, ker pride toliko različnih zanimivih, enkratnih, radoživih ljudi, s katerimi se skozi leta učimo in spoznavamo drug drugega. Ko učitelj stopi pred mlade, radovednosti polne, zvedave oči, se začne posebna interakcija. In to se mi je v vseh letih zdel poseben izziv. Kako približati mladim vse lepo v literaturi? Kako doseči, da bi brali in v tem uživali? »Razcefrati« pesem ali jo le prebrati? Samo prebrati vse te lepe besede, da jih bodo dijaki začutili, ali jih posebej razlagati?

Pogosto seveda ob vsem delu nisem imela časa razmišljati o tem, ali so dijakom mogoče Cankar,

Gradnik, Kosovel, Grum, Marquez, Kovačič, Lipuš, Blatnik ... in še cela množica meni ljubih avtorjev bliže ali pač ne. Ali so ostali le priimki z letnico rojstva (ali smrti) in seznamom del? Ali pa se je mogoče kdo le spomnil nanje in prebral še kaj? Pogosto, ko odhajam »iz službe«, razmišljam o tem in o še o marsičem drugem: zakaj je bil kak dijak zamišljen in celo uro v svojem svetu, zakaj je bil drugi ta dan slabe volje, saj je redko kdaj, zakaj je tretji reagiral tako vzkipljivo, ali bo četrti kos svojim težavam ...? Ob neki priložnosti je ena od dijakinj povedala, da se je od prvega dne čutila sprejeto. Z dijaki se namreč nismo spoznavali le pri pouku, temveč tudi na izletih, strokovnih ekskurzijah, maturantskih ekskurzijah, življenju v naravi ...

V vseh letih pa mi je bilo najljubše pripravljati različne proslave in prireditve, predvsem pa delo z dijaki v gledališki skupini (včasih sicer mnogo več kot zdaj). Občudovala sem njihovo nadarjenost in pripravljenost ustvarjati. Težko bi bilo pozabiti vse igralce v predstavah, kot so bile Kozlovska sodba v Višnji Gori, Deseti brat, Vaje v slogu, Limonada slovenica, Ali je slovenski jezik za Slovence pretežak? Slovenska literatura na kratko ... in še veliko drugih. Nastopali smo v različnih krajih in na različnih prizoriščih, vedno pa sem jih občudovala in bila nanje ponosna, ker so se mi zdeli preprosto »odlični«.

Delo z mladimi v šoli in učenje slovenščine me veselita ter me poklicno izpolnjujeta. Poseben izziv pa je (in je bil) vedno, ko sem razredničarka. Svoje dijakke spremljam od prvega dne v šoli, ko pridejo kot otroci, pa do mature, ko odidejo odrasli po svoji poti naprej. Zorijo in odraščajo pred mojimi očmi!

Spomnim se, kako sem se mirno vozila mimo šole, ne da bi se sploh ozrla, drugam v službo – potem pa, ne vem zakaj, sem se vrnila na »svojo« šolo. Tako je že 27. leto. In ko se bom čez čas spet mirno vozila mimo šole, bom lahko vsak dan razmišljala o svojih odličnih sodelavcih, mnogo čudovitih mladih in veliko lepih dneh, ki sem jih preživela na »Jurčiču«.

Simon Bregar

Poučevati mlade ljudi z našega okolja je privilegij in odgovornost!

Nekoč sem bil dijak Gimnazije Stična, že dolgo pa sem profesor športne vzgoje na Srednji šoli Josipa Jurčiča Ivančna Gorica. Na moji šoli. Z Gimnazijo Stična sem se prvič srečal kot učenec OŠ Stična konec sedemdesetih let prejšnjega stoletja. Obe sta imeli svoje prostore v stavbi stiškega samostana. Kot učenec OŠ Stična sem imel pogosto možnost spoznavati stiške gimnazijce na asfaltnem športnem igrišču. Včasih jim je za nogometno igro zmanjkal kak član in zame je bila velika čast, če so me povabili v igro. Po opravljenem 8. razredu OŠ sem se odločil za nadaljevanje šolanja na domači srednji šoli. Takrat (1982–1986) je bil čas t. i. usmerjenega izobraževanja in sam sem nameraval obiskovati kovinarsko šolo, ki jo je bilo po dveh letih možno nadaljevati na Srednji strojni šoli v Litostroju v Ljubljani. Uspešno sem opravil 1. letnik (razredničarka je bila moja sedanja sodelavka, takrat nova, mlada učiteljica Bernarda Radoš), v katerem pa sem spoznal, da so mi najljubši družboslovni predmeti. Kot nalašč za družboslovno gimnazijo, ki smo jo imeli pod isto streho. Tako sem se preusmeril v družboslovno gimnazijo in jo zaključil leta 1986.

Na leta šolanja v gimnaziji imam zelo lepe spomine, predvsem na simpatične in prijetne sošolke in sošolce. Z več kot polovico od njih se tudi danes pogosto srečujem, poučeval pa sem tudi nekatere njihove otroke, na katere sem vedno gledal še s posebno simpatijo in odobravanjem. Potem, ko sem odslužil vojaško obveznost in zaključil študij na Fakulteti za šport, sem se leta 1992 redno zaposlil na OŠ Ferda Vesela v Šentvidu pri Stični. Tam sem poučeval do leta 1997. Tega leta pa so na Srednji šoli Josipa Jurčiča razpisali prosto mesto učitelja športne vzgoje in poučevanje na srednji šoli mi je postalo izziv. Še vedno sem tu, že 23. leto. V tem času se je zamenjalo kar nekaj generacij, doživljali smo uspehe pa tudi neuspehe na različnih področjih. Skoraj je že kazalo, da bo šola morala zapreti vrata, a se je vendar obrnilo na bolje in trenutno kaže dobro. V času, ko smo imeli na šoli zelo slab vpis, sem od leta 2010 do 2017 dopolnjeval svojo delovno obveznost tudi na OŠ Stična. Trenutno sem razrednik 3. letniku gimnazije, »najskromnejši« generaciji, ki šteje le 34 gimnazijk in gimnazijcev.

Delo z dijaki me veseli in bogati. Določene osebnostne lastnosti, ki so zelo pomembne pri delu z mladimi, se niso kaj prida spremenile od takrat, ko sem sam obiskoval srednjo šolo oz. od začetka mojega poučevanja pa do danes. Dijaki so večinoma zelo spoštljivi, zbrani in pripravljeni na sodelovanje. Ni povsod tako, tega se dobro zavedam. Delati s takimi dijaki je po eni strani velik privilegij, po drugi strani pa tudi velika odgovornost, saj jim moramo biti zgled za pozitivno razmišljanje, za strpnost, za medsebojno plodno sodelovanje, za humanost, pri usmerjanju v trajnostni razvoj ipd. Menim, da bi naš šolski sistem moral mlade pripravljati na izzive tega trenutka in prihodnosti ter jim omogočiti razvijanje talentov, manj pa naj bi bilo suhoparnega pomnjenja in obnavljanja snovi z določenih predmetnih področij. Za tak način poučevanja bi seveda potrebovali več učiteljev oz. manjše skupine. Sam poleg poučevanja športne vzgoje na šoli koordiniram tudi projekt Eko šola. Naša šola je članica evropskega gibanja Eko šola, v okviru katerega poskušamo dijake pa tudi učitelje spodbuditi za trajnostni razvoj. Na šoli deluje Eko vrtnarski krožek, zbiramo in ločujemo odpadke za ponovno uporabo ipd. Na šoli vodim tudi odbojcarski in nogometni krožek, ki sta zelo dobro

obiskana. Dijaki še kako potrebujejo sprostitev in odklop od mobilnih naprav.

Menim, da je Srednja šola Josipa Jurčiča kot javna srednja šola v tem okolju potrebna. Poleg programa gimnazija in ekonomski tehnik pa potrebujemo še kak poklicni program, ki bi k nam privabil tudi tiste otroke, za katere sta omenjena programa prezahtevna, oziroma sta preveč splošna. Imeti na domačem »dvorišču« svojo kakovostno srednjo šolo je namreč privilegij posebne vrste.

Dragica Eržen

S Srednjo šolo Josipa Jurčiča sem povezana skoraj vse življenje. Tu sem obiskovala gimnazijo oz. takrat imenovani družboslovni program in se po diplomi tudi redno zaposlila. 3. januarja 1989 sem prišla nadomeščat delavko na porodniškem dopustu, misleč, da je to zgolj začasno, ker pedagoški poklic ni bil moja prva namera. Kaj pa, če bi kar ostala tukaj, me je pogosto spremljala misel. V razredu sem se počutila dobro, poučevanje mi je bilo v veselje, stik z mladimi me je navduševal vedno bolj in bolj. V zbornici sem se počutila sprejeto, lepo smo se imeli. Vse to me je vzpodbudilo, da sem opravila pedagoško-andragoško izobrazbo in strokovni izpit ter se zaposlila kot učiteljica strokovno-teoretičnih predmetov v programu ekonomski tehnik. In tu sem še danes. Pogosto se sprašujem, zakaj. Nekaj je zagotovo tako mamljivega, da sem ostala tu dobrih 31 let. Priznam, da sem v obdobju zmanjšanja števila vpisanih dijakov v ekonomski

program pogosto razmišljala o zamenjavi službe, o novem delovnem mestu. Pa se nisem odločila, premagala me je želja ostati med mladimi, poučevati, razvijati dobre ideje, voditi razne projekte, se z dijaki veseliti lepih učnih rezultatov in se, vse pogostejše, pogovarjati o njihovih mladostniških problemih.

V vseh teh letih se je marsikaj spremenilo. Uvedeni sta bili dve ocenjevalni obdobji (prej štiri), napovedano pisno in ustno ocenjevanje, odločbe o usmeritvi in prilagajanju šolskih obveznosti za dijake itd. Na šoli je bila največja sprememba prehod na enoizmenski pouk, manjše število dijakov, zato bolj prazni hodniki in večji mir. Vsa leta poučujem strokovne predmete, med katerimi z največjim veseljem učim tudi desetprstno slepo tipkanje, ker iz tedna v teden opazim napredek in ob koncu šolskega leta tisti dobri občutek – nekaj sem jih pa le naučila. Tudi dijaki na vse pogostejših obletnicah rečejo, da so veseli, da znajo tipkati, ker jim ta večšina vedno prav pride. Posebno zadovoljstvo je tudi učenje poslovnih projektov, ko od ideje do končne izvedbe opazim napredek v njihovem razmišljanju in dojemanju vsebine projekta. Res, da se včasih vrtimo v krogu ali obstanemo celo na mestu in se projekt nikamor ne premakne, ampak to je sestavni del projektnega dela in tudi to morajo usvojiti. Pa vendar na koncu, ko projekt izpeljemo, začutim njihovo zadovoljstvo – uspelo nam je.

Lahko bi rekla, da s šolo živim, saj poleg poučevanja opravljam še vrsto drugih del. Kot tajnica šolske maturitetne komisije vodim poklicno maturo že od samega začetka, prej pa sem vodila tudi zaključni izpit. Pri tem delu imam priložnost biti z mladimi v najbolj stresnih trenutkih, jih podpirati in jim s samo organizacijo izpitov omogočiti čim manj stresen zaključek šolanja ter se z njimi veseliti lepih rezultatov ob podelitvi spričeval poklicne mature.

Sodelujem pri oblikovanju Letnega delovnega načrta in Letnega poročila, soustvarjam mnoge šolske projekte in dogodke, v zadnjem mandatu pa vodim tudi Svet zavoda. Zaradi manjšega vpisa dijakov v ekonomski program zadnjih šest let dopolnjujem svojo delovno obveznost na OŠ Stična, in sicer v oddelku podaljšanega bivanja, kar mi predstavlja poseben izziv in popestritev.

Skratka, pestro in zanimivo je moje delo na »Jurčiču«, kot šolo v zadnjem času radi poimenujejo dijaki.

Beseda dijakov

Gašper Struna, gimnazija, 4. letnik

Za šolanje na Srednji šoli Josipa Jurčiča sem se odločil, ker je blizu mojega doma in zato veliko manj časa izgubim s prevozi. Hkrati pa sem od mnogih tudi slišal, da je gimnazija kakovostna in da bi bila vožnja, na primer v Ljubljano, le nepotrebna izguba časa.

Moje dozodajšnje šolanje bi lahko razdelil na tri obdobja; prvo je bilo obdobje privajanja, sledilo je obdobje spoznavanja, obdobje udomačitve pa še traja.

V prvem letniku je po nekaj mesecih privajanja šolsko življenje postalo bolj sproščeno in pri pouku sem začel uživati. Izkazalo se je tudi, da se profesorji radi pošalijo in kmalu se je med njimi in mojim razredom oblikoval prijateljski odnos, ki je seveda še vedno temeljil na spoštovanju. Tudi s sošolci smo se vse bolj spoznavali. Z nekaterimi sem bil sošolec že v osnovni šoli, večina pa je bila zame nova. Najbolj sem svoje sošolce spoznal in hkrati tudi oblikoval nova prijateljstva v drugem letniku. Takrat je naše srednješolsko življenje že postalo rutina in lahko smo se posvetili tudi drugim dejavnostim, ki jih ponuja šola in ki so nas zbližale.

Na šoli imamo različne športne krožke, plesni krožek, šahovski, vrtnarski, dramski ... Sam sem obiskoval šahovski in košarkarski krožek, kjer sem spoznal tudi nekaj dijakov iz višjih letnikov. Šola

med drugim organizira tudi ekskurzije. Iz drugega letnika mi bo gotovo v spominu ostala šola v naravi v Seči, kjer smo se s sošolci popolnoma sprostiti in preživeli zelo lep teden. Brez dvoma mi bodo v spominu najbolj ostali ekskurzije in izleti, ki so popestrili moje šolanje in prekinili vsakodnevno rutino pouka.

V tretjem mi je že bila in zdaj v četrtem letniku mi je šola drugi dom, kjer preživim veliko časa. Poleg domačnosti je prednost šole tudi njena majhnost, med seboj se namreč poznamo skoraj vsi. Profesorji se lahko posvetijo prav vsakemu od nas, saj nas je v razredih manj od povprečja slovenskih srednjih šol, zato sta tudi naš uspeh in zadovoljstvo večja. Zaposleni na šoli so po nenapisanem pravilu pripravljeni prijazno pomagati pri katerikoli težavi. Glede na ostale šole pa je ta zagotovo v vrhu po ponudbi malic in kosil. Vedno, ko si zaželimo večje porcije, jih tudi dobimo, hrana je odlična, kuharice pa so vedno po domače dobre volje.

Seveda imata šola in šolanje na njej tudi pomanjkljivosti, vendar so te v primerjavi z njenimi prednostmi zanemarljive. Lahko rečem, da mi ni žal, da sem se vpisal na Jurčiča in če bi še enkrat izbiral, bi se odločil enako, saj nas, kot radi rečemo, Jurčič povezuje in ko si enkrat njegov, si za vedno njegov.

Nadja Planinšek, program ekonomski tehnik, 4. letnik

Vsi se moramo enkrat odločiti, kam nas bo vodila pot v življenju. Sama sem to odločitev sprejela v 9. razredu osnovne šole, ko je prišel čas za nadaljnje šolanje, ki bi mi omogočalo zaposlitev, kakršno si želim. Obiskala sem informativne dneve na treh šolah in med vsemi me je najbolj navdušila predstavitev Srednje šole Josipa Jurčiča v Ivančni Gorici. Verjetno se sprašujete, zakaj. Predvsem me je najbolj prepričalo podeželsko okolje, saj ne maram betona, sivih cest in hrupa. Tudi počutje je bolj sproščeno. So pa seveda še drugi razlogi, kot je na primer boljša prometna povezava med šolo in domom, zato prihranim več časa za prosti čas in obšolske dejavnosti. Z informativnega dneva so mi v spominu ostale ravnateljve besede, da dijaki na

njihovi šoli niso samo številke za statistiko. Da si na šoli prizadevajo za domače počutje. Da se med dijaki pa tudi med dijaki in profesorji ustvarijo nova prijateljstva, ki trajajo vse življenje. Da si bomo pridobili kakovostno izobrazbo, ki nam bo služila pri nadaljnjem študiju in delu. Te besede so me prepričale, da je moja izbira za Jurčiča prava.

Z izobraževalnim programom sem zadovoljna, saj nam profesorji povedo in pokažejo veliko novih stvari. Vsaka učna ura je na svoj način posebna, profesorji se trudijo, da naredijo pouk kar se da zanimiv z namenom, da nam vzamejo pozornost od vseh ostalih zunanjih dejavnikov, ki bi lahko motili kakovost našega izobraževanja. Pouk si popestrimo z ekskurzijami, ki so strokovno pripravljene in na katerih moramo veliko delati dijaki sami, a tudi s takimi, na katerih se lahko sprostimo, bolje spoznamo drug drugega in se zbližamo.

Vzdušje na šoli ocenjujem z odlično. S sošolci se dobro razumemo, v razredu nas je le 14, tako da smo res povezani in držimo skupaj. Če pride do konfliktov, jih rešujemo skupaj, pomagamo pa si tudi pri učenju in drugih težavah. Morda se vam bo zdelo neobičajno, vendar se skoraj vsi dijaki na šoli poznajo in ustvarjamo prijateljske odnose. S profesorji se dobro razumemo, skupaj tudi rešujemo težave, ki nastanejo pri pouku. Vedno so nam pripravljene pomagati, z njimi smo odkriti in brez zamer. Mislim, da bi se marsikdo strinjal, da

se tudi s kuharicami razumemo odlično, malica je namreč v izobraževalnem procesu še kako pomembna ... Ravnatelj pozna vse svoje dijake in je vsak odmor z nami. Vedno nas je pripravljen poslušati in vedno izbere prave besede za naše probleme.

Na šoli ne bi spremenila kaj dosti. Me pa nekaj stvari moti. Z zdajšnjimi izkušnjami, ko sem že skoraj na koncu srednješolskega izobraževanja, bi si želela več praktičnega usposabljanja tako v Sloveniji kot v tujini. Za šolo držim pesti, da bi ji uspelo pridobiti še kakšen program in več dijakov ... V letošnjem šolskem letu so pred šolo odstranili pokrito postajališče, kjer smo v slabem vremenu čakali na avtobus, zato v prihodnje pričakujem izgradnjo nove avtobusne postaje. Moti me občutek, da profesorji dajejo prednost dijakom gimnazije in nas velikokrat izključujejo iz dejavnosti znotraj šole. Da me ne boste napačno razumeli, ekonomisti tudi pomagamo, vendar se nam zdi, da imajo gimnazijci prednost pred nami.

In še nekaj spominov in izkušenj, ki bodo z mano dlje kot do prve obletnice mature. Šolski tabor, ki smo ga obiskali v mesecu juniju, pred koncem pouka ... Mislim, da smo se tam sošolci še bolj povezali, tudi z našim razrednikom. V 3. letniku smo sodelovali v projektu Erasmus, ko je naše praktično usposabljanje potekalo na Portugalskem in v Nemčiji. Ponosni, da smo enakopravni člani Evropske skupnosti, smo si pridobili nove izkušnje in poglobili naše znanje angleščine. Sodelovali smo tudi v različnih projektih pri turizmu in ustanovili svoje podjetje, pri katerem smo se naučili skupinskega dela, odločanja in reševanje težav, ki nastanejo pri poslovanju. Vsako leto smo se odpravili tudi na ekskurzijo, kjer smo si ogledali različna podjetja in jih nato pri pouku komentirali.

S šolo sem zadovoljna, saj dosega moja pričakovanja. Je pa tempo hud. Od nas pričakujejo veliko preveč v prekratnem času. Drži, da je šola tudi povzročiteljica stresa in če bi lahko, bi najprej spremenila to. Zaradi stresa pade koncentracija in takrat »padejo« tudi slabe ocene. Vendar tako je tudi v življenju, ko pademo, se moramo spet pobrati.

Ko spregovorijo številke

Na naši šoli je v 70 letih delovanja šolanje zaključilo več kot 5000 dijakov. Na prelomni datum 19. 6. 1950 se je šola preoblikovala v višjo gimnazijo in tako je Gimnazija Stična v šolskem letu 1950/1951 že imela dva oddelka višje gimnazije. V šolskem letu 1958/1959 je imela gimnazija 4 razrede s 97 dijakov in 6 učiteljev.

V naslednjih letih se je število dijakov in zaposlenih povečevalo, dodajali in spreminjali so se izobraževalni programi, vse do šolskega leta

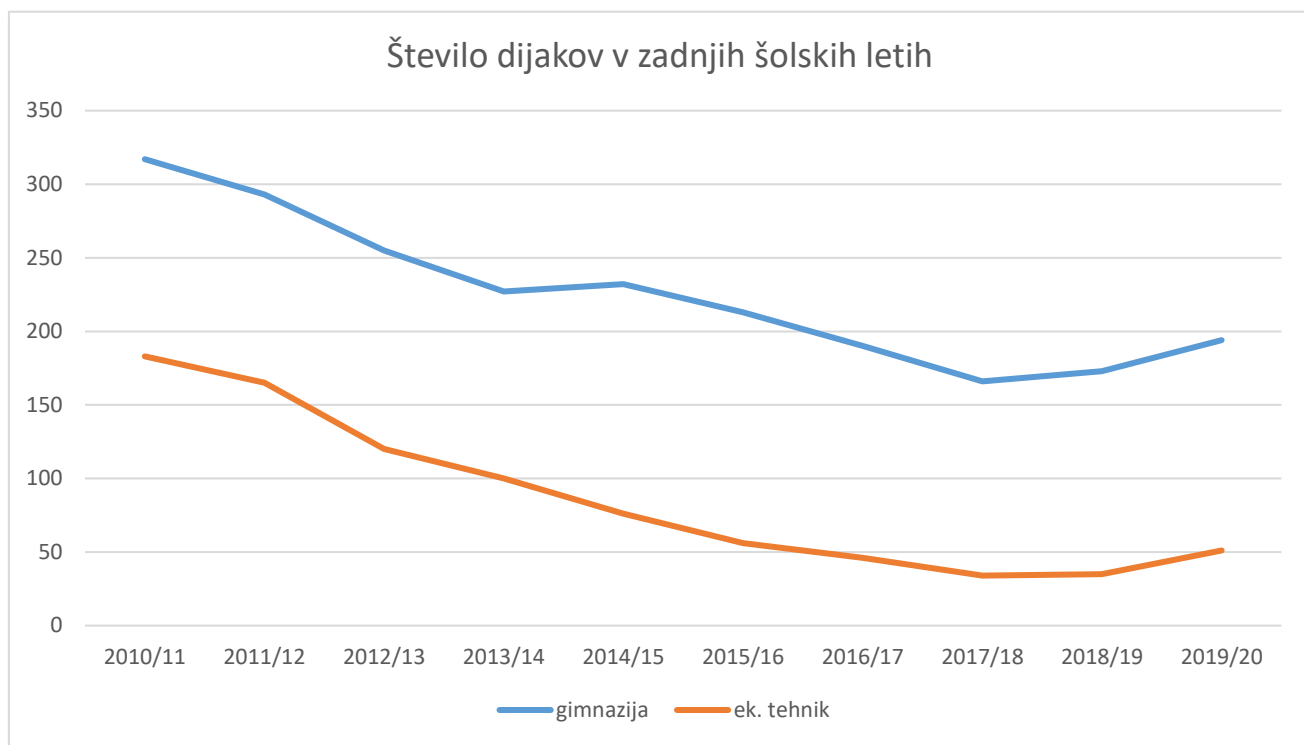
2005/2006, ko smo imeli do sedaj največji vpis – v 30 oddelkih je bilo kar 834 dijakov. Nato pa je padec populacije povzročil tudi drastično zniževanje števila naših dijakov, in sicer vse do šolskega leta 2017/2018, ko smo imeli samo 200 dijakov v 11 oddelkih.

Veselimo pa se, da se je že naslednje leto vpis povečal, tako da imamo v letošnjem šolskem letu že 245 dijakov. Prepričani smo, da se ta trend ne bo ustavil.

ŠOL. LETO PROGRAM	2000/ 2001	2001/ 2002	2002/ 2003	2003/ 2004	2004/ 2005	2005/ 2006	2006/ 2007	2007/ 2008	2008/ 2009	2009/ 2010
Gimnazija	249	231	254	315	339	371	387	350	388	366
Ekonomska gimnazija	68	98	104	106	111	67	35	14	0	0
Ekonomski tehnik	256	226	241	240	233	230	212	210	199	183
Trgovec	140	125	100	82	77	74	75	51	21	0
Ekonomski tehnik PTI		30	52	58	47	56	57	39	42	33
Maturitetni tečaj						36	36	36	32	36
SKUPAJ	713	710	751	801	807	834	802	700	682	623
ŠTEVILO RAZREDOV	27	26	27	28	29	30	29	26	25	24

ŠOL. LETO PROGRAM	2010/ 2011	2011/ 2012	2012/ 2013	2013/ 2014	2014/ 2015	2015/ 2016	2016/ 2017	2017/ 2018	2018/ 2019	2019/ 2020
Gimnazija	317	293	255	227	232	213	190	166	173	194
Ekonomska gimnazija	0									
Ekonomski tehnik	183	165	120	100	76	56	46	34	35	51
Trgovec	0									
Ekonomski tehnik PTI	12									
Maturitetni tečaj	33									
SKUPAJ	545	458	375	327	308	269	236	200	208	245
ŠTEVILO RAZREDOV	21	18	16	13	12	12	12	11	11	11

Število dijakov v zadnjih šolskih letih

Šolska stavba obsega okoli 8.000 m² površin, od tega srednja šola deluje na okoli 3.300 m² v 20 učilnicah, ostalo pa oddajamo v začasno uporabo

Osnovni šoli Stična, Glasbeni šoli Grosuplje, Vrtcu Ivančna Gorica in Zdravstvenemu domu Ivančna Gorica.

PROSTORI	Število enot	Površina v m ²
Učilnice in predavalnica	38	2.490
Telovadnica z garderobami in kabinetoma za učitelje (14 prostorov in hodniki)	1	1647
Knjižnica, čitalnica	2	190
Pisarne za delavce v strokovnih službah	8	146
Hodniki in stopnišča	20	1.572
Sanitarije	12	124
Kabineti	6	231
Zbornica	1	105
Ostali spremljevalni prostori	6	185
SKUPAJ	94	6.690
Ostali prostori (stanovanje hišnika, zaklonišče, kuhinja)	4	1.265
SKUPAJ	98	7.955

Tudi telovadnico poleg naših dijakov uporabljajo številna lokalna športna društva in klubi, tako da lahko rečemo, da so naši prostori polno in racionalno izkoriščeni. Za vse najemnike šolskih

prostorov izvajamo tudi celovito ponudbo dnevnih obrokov hrane ter čiščenje in vzdrževanje prostorov.

Delovno mesto	15. 9. 2003	15. 9. 2004	15. 9. 2005	15. 9. 2006	15. 9. 2007	15. 9. 2008	15. 9. 2009	15. 9. 2010	15. 9. 2011
Strokovni delavci (učitelji, laboranti, knj., svet. d.)	60	61	61	60	61	57	56	55	51
Pripravniki brez učne obveze	1	2	1	1	1	0	0	1	1
Administrativni in tehnični delavci	11	14	14	14	16	16	16	15	15
Skupaj delavci	72	77	77	75	78	73	72	71	67

V zadnjih dvajsetih letih se je zelo spreminjala tudi naša kadrovska struktura.

Do šolskega leta 2007/2008 je število delavcev zraslo na 78, kar je bilo največ v naši dosednji zgodovini. Zmanjševanje števila dijakov v naslednjih letih je imelo za posledico čedalje manj pedagoških ur in seveda bistveno zmanjšanje

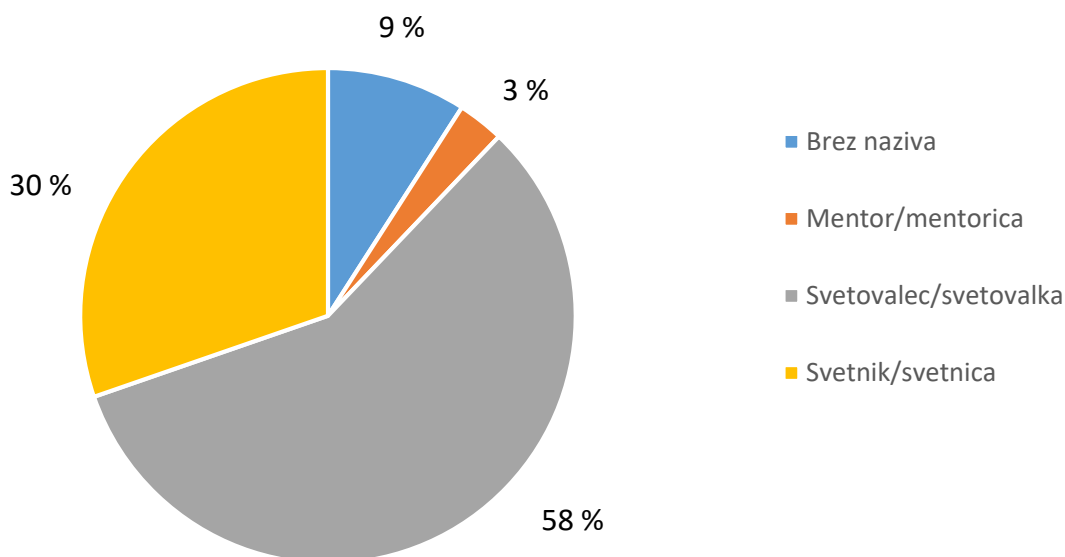
potreb po delavcih. Deloma smo težave premostili z upokojitvami, nekaterim delavcem smo našli zaposlitve na šolah v Ljubljani, 11 učiteljev pa še danes dopolnjuje svojo učno obveznost na drugih šolah. Samo ena sodelavka, učiteljica praktičnega pouka v ekonomskem programu, se je zaposlila izven šolstva, vsi ostali presežni delavci pa so ostali v šolstvu.

Delovno mesto	15. 9. 2012	15. 9. 2013	15. 9. 2014	15. 9. 2015	15. 9. 2016	15. 9. 2017	15. 9. 2018	15. 9. 2019
Strokovni delavci (učitelji, laboranti, knjiž., svet. delavka)	49	42	42	41	38	34	33	32
Administrativni in tehnični delavci	14	13	13	12	12	11	11	13
Skupaj delavci	63	55	55	53	50	45	44	45

V šolskem letu 2019/2020 imamo zaposlenih 32 strokovnih delavcev in 13 administrativnih in tehničnih delavcev. Trenutno imamo od 32 strokovnih delavcev 10 svetnikov oz. svetnic, 18 svetovalcev oz. svetovalk, eno mentorico in le tri še brez naziva, kar pomeni, da so skoraj vsi učitelji

svetovalci ali svetniki. To je v slovenskem prostoru brez dvoma eden največjih deležev svetnikov in svetovalcev, kar dokazuje visoko strokovno usposobljenost naših učiteljev in njihovo pripravljenost na stalno izpopolnjevanje in razvoj ključnih kompetenc za njihovo delo.

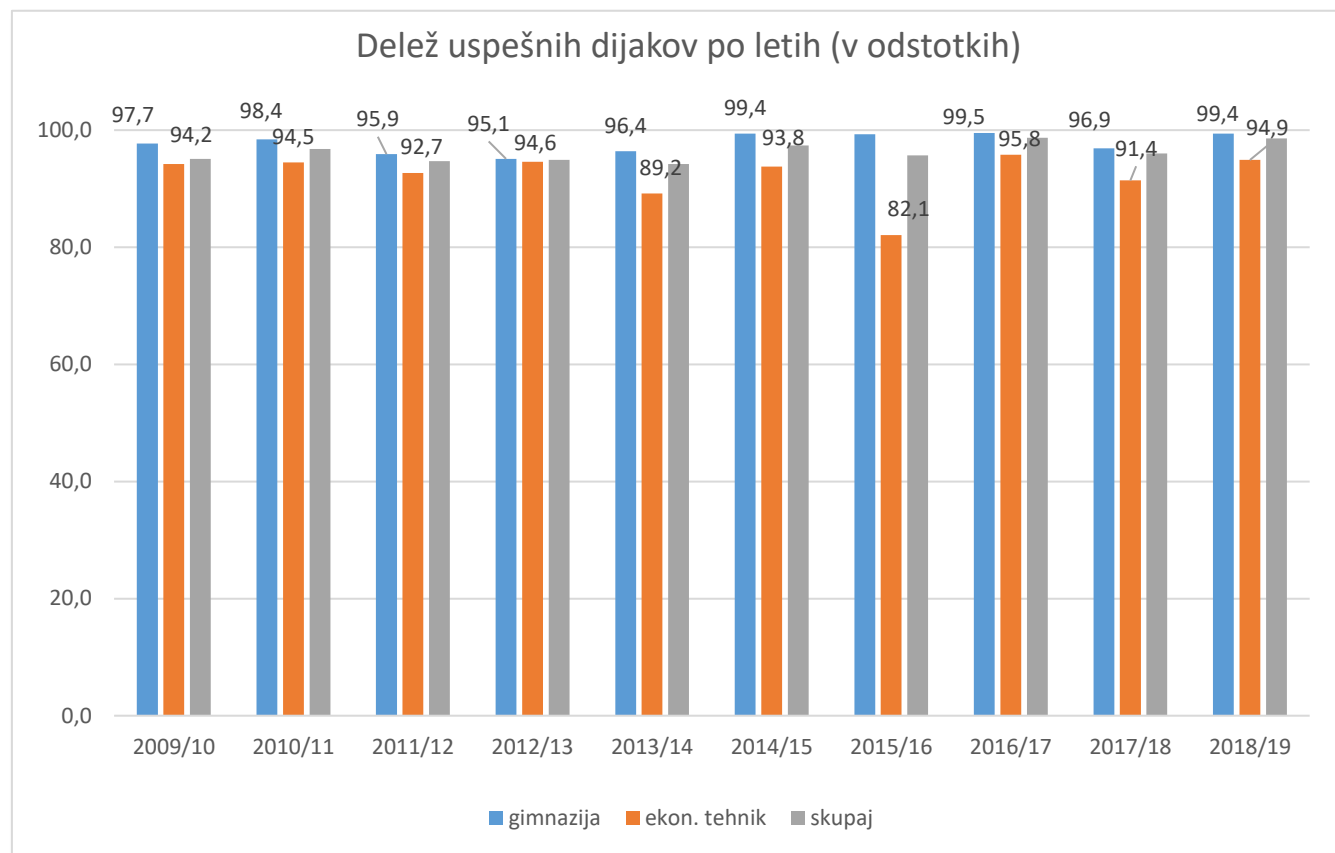
Struktura nazivov strokovnih delavcev v letu 2020

Ob koncu šolskega leta 2018/19

V zadnjih letih dosegamo zelo dober uspeh konec šolskega leta, kar nas uvršča med najuspešnejše šole v regiji in državi. Delež dijakov, ki so bili konec

šolskega leta pozitivni, se zadnja leta dviguje in približuje 100 odstotkom.

S ponosom lahko zapišemo tudi, da so bili naši ekonomski tehniki in gimnazijci v zadnjih letih na

poklicni in splošni maturi velikokrat 100 odstotni, le v nekaj letih pa samo malo manj uspešni.

Delež uspešnih dijakov na maturi po šolskih letih v odstotkih										
	2009/ 10	2010/ 11	2011/ 12	2012/ 13	2013/ 14	2014/ 15	2015/ 16	2016/ 17	2017/ 18	2018/ 19
Poklicna matura	98,2	94,1	96,2	100	84,6	100	100	100	100	100
Splošna matura	97,7	96,0	99,0	100	96,1	91,4	94,7	100	95,6	100
Spričevala PM s pohvalo	0	1	2	2	2	1	0	1	1	1
Spričevala SM s pohvalo	2	4	9	1	0	3	4	6	2	1

Največja generacija gimnazijskih maturantov, 2012

Posebno pozornost si zaslužijo naši najboljši dijaki – zlati maturanti. To so tisti, ki so dosegli na maturi vse točke (ali tudi eno manj). Pri splošni maturi je bilo v zadnjih desetih letih takih gimnazijcev 32, pri poklicni maturi pa 11 ekonomskih tehnikov. Tudi po tem kriteriju smo v

državnem vrhu v primerjavi z drugimi slovenskimi gimnazijami in srednjimi šolami.

Največjo generacijo zlatih maturantov, 9 na splošni maturi in 2 na poklicni maturi, smo imeli leta 2012.

Kristina Gregorčič, Anja Blatnik in Aljaž Levstek so leta 2012 dosegli vse točke na maturi

Zlati maturanti, gimnazija:

2019: Urh Trinko

2018: Anamarija Papež, Tina Perko

2017: Maja Bošnjaković, Maja Brzin, Urša Varga,
Vid Kavaš, Tjaša Miklavčič, Tina Zavodnik

2016: Jošt Dolinšek, Janja Koželj, Jan Zaletel, Klara
Groznik

2015: Tanja Adamlje, Katarina Petra van Midden,
Špela Zupančič

2014: /

2013: Andraž Papež

2012: Nina Mrzelj, Maruša Stare, Urška Zupančič,
Neža Trpin, Matevž Marinčič, Vesna Marija
van Midden, Aljaž Levstek, Kristina
Gregorčič, Tena Žužek

2011: Mitja Zidar, Marion Antonia van Midden,
Nina Strah, Katarina Tomšič

2010: Tjaša Kavšek, Nika Mrzelj

Otvoritev Zlate stene, 2016

Zlati maturanti, program ekonomski tehnik:

2019: Janez Grandovec

2018: Manca Andolšek

2017: David Šircelj

2016: /

2015: Nika Latin

2014: Mojca Adamlje, Eva Zupančič

2013: Mateja Zaman, Marko Koleča

2012: Anja Blatnik, Tamara Glavan

2011: Petra Grabljevec

2010: /

Zbrala in uredila: Igor Gruden in Milan Jevnikar

Včeraj, danes, jutri

Od praznovanja 60. obletnice pred desetimi leti se je na šoli marsikaj zgodilo in spremenilo, od števila dijakov in učiteljev, do prenavljanja obeh programov, gimnazijskega in ekonomskega; prenove pa so bili deležni tudi nekateri šolski prostori ter učna tehnologija in – verjamemo, da na boljše – tudi metodologija našega dela in sodobnejši pedagoški pristop učiteljev do dijakov.

Zagotovo je posledica vsega navedenega vsako leto boljši učni uspeh, ki dosega že kar neverjetnih 96–99 odstotkov in skoraj nič en osip dijakov. Zgolj redki posamezniki se po prevelikem trudu z gimnazijo prešolajo v srednji strokovni program ekonomski tehnik, večina na domači šoli, le malokdo se prepiše drugam. Veseli smo, da se tudi marsikak dijak po letu ali dveh šolanja v Ljubljani vrne pod okrilje domače – naše šole.

Kljub občutno manjšemu številu dijakov smo v zadnjem obdobju dosegli veliko uspehov na različnih tekmovanjih, natečajih, projektih ... Naši dijaki so dosegli številna zlata in srebrna priznanja ter tudi prva mesta na državnih tekmovanjih na različnih predmetnih in drugih področjih, od katerih omenimo vsaj najpogostejša: slovenščina,

matematika, logika, biologija, kemija, fizika, angleščina, nemščina, ekonomija; standardni in latinskoameriški plesi, rokomet in še kaj. Tudi na regionalni ravni se udeležujemo različnih tekmovanj, kjer dijaki dosegajo lepe uspehe tako na številnih športnih področjih kot tudi na drugih. Podrobnejši kronološki pregled največjih uspehov naših dijakov sledi v naslednjem prispevku.

V zadnjih letih smo uspešno sodelovali pri raznih svojih, državnih in evropskih projektih ter dejavnostih: delo z nadarjenimi dijaki, različne kulturne prireditve in proslave, literarni večeri, okrogle mize z bivšimi dijaki, prostovoljno socialno delo, šolski plesni festival, gledališka skupina, Rastem s knjigo, izobraževanja v projektu Munera, Ekošola, Simbioza, Jurčičev memorial (angleški esej), Podjetnost v gimnaziji, Dan jezikov, Obrazi prihodnosti, Mednarodni sejem učnih podjetij, Šola ambasadorica evropskega parlamenta, Evrošola, Erasmus+ ...

Sodelovali smo na natečajih in tekmovanjih: Evropa v šoli, Generacija Euro, Življenje je lepo, Najboljši šolski haiku, Župančičeva frulica, Junaki našega časa in drugih.

Foto: Nejc Travnik

Na šoli uspešno in redno deluje veliko krožkov in drugih dejavnosti, ki niso neposredno povezani s predmeti in predmetnimi področji: dijaška skupnost, eko-vrtnarski krožek, šolski pevski zbor, krožki moštvenih športov, ruščina, šahovski krožek, plesna dejavnost, šolsko glasilo ...

Sodelujemo na različnih delavnicah, festivalih in prireditvah ter na natečajih Občine Ivančna Gorica ter izdelujemo številne raziskovalne in projektne naloge. Bolj odmevno je bilo na primer sodelovanje z Rotary klubom Grosuplje, ki je tudi finančno podprl in nagradil izdelavo dveh projektnih nalog, iz zgodovine Virskega mesta in naravoslovno o lehnjaku iz Kosce pri Višnji Gori ...

Dijake za njihovo šolsko in drugo delo vsako leto nagradujemo z Jurčičevimi priznanji ter Jurčičevimi bronastimi, srebrnimi in zlato nagrado. Očitno je vsestranskost in izvrstnost naših dijakov opazila tudi Dijaška organizacija Slovenije, ki je v zadnjem desetletju kar dvema našima dijakinjama podelila laskav naslov naj dijakinja, leta 2011 in 2015.

Naš cilj je, da si bomo še naprej prizadevali, da bomo našim dijakom in zaposlenim zagotavljali dobre pogoje dela, učenja, bivanja in zorenja. Trudili se bomo, da bo naša šola ostala prijetno in ustvarjalno delovno okolje in da bo marsikomu, če ne vsem, res drugi dom. Predvsem pa bodo naše aktivnosti v prihodnje usmerjene v:

- stalno dvigovanje kakovosti pedagoškega dela,
- vzgojno delovanje in medsebojno razumevanje učiteljev in dijakov,
- sprotno vključevanje sodobnih metod poučevanja in sodobnih učnih sredstev,
- redno strokovno in drugo usposabljanje učiteljev in drugega osebja,
- nadaljnje sodelovanje na tekmovanjih, projektih in drugih dogodkih v šoli in širše,
- jasno, pregledno in odgovorno poslovanje in delovanje vseh organov na šoli,
- nenehno povečevanje ugleda šole v javnosti,
- usmerjenost v trajnostni in sonaravni razvoj,
- razvijanje medkulturnega dialoga, kritičnega mišljenja in ključnih kompetenc dijakov,
- izvajanje različnih aktivnosti in projektov v mednarodnem (EU) delovanju.

Vse to nas utrjuje v prepričanju, da smo kljub številčni majhnosti velika šola, da ne samo upravičujemo, ampak dokazujemo vrednost in »nadlokalni« pomen našega 70-letnega delovanja. Prihodnosti se ne bojimo, ampak se je veselimo, veselimo se novih generacij, novih izzivov in uspehov, ki nas bodo še trdneje zapisali v zgodovino.

Naj nove generacije sodelavcev in dijakov ter njihovih staršev gradijo bogato pot do naslednjih jubilejev, do stoletnice in naprej ...

Milan Jevnikar, ravnatelj

Posebni dosežki v zadnjih desetih letih

V spodnjem pregledu navajamo le največje uspehe naših dijakov na državnih tekmovanjih. Večinoma so to 1. mesta in zlata priznanja. Številni drugi dosežki, priznanja, nagrade in uspešni projekti so navedeni v letnih poročilih na naši spletni strani.

Šol. l. 2009/2010

- 1. mesto, rokomet, srednješolski državni prvaki za šolsko leto 2009/10.

Člani rokometne ekipe so bili: Klemen Sašek, Enej Butkovec, Blaž Zavodnik, Jaka Skubic, Matej Potokar, Anže Ratajec, Gašper Slapničar, Miha Štrus, Miha Zarabec, Jan Trunkelj, Robi Glavan, Amel Ajkić, Matej Maver, Andraž Zapotnik in mentor Edo Vrenčur

- Zlato priznanje iz fizike sta prejela Marko Ljubotina in Mitja Zidar (slednji je tudi sodeloval na fizikalni olimpijadi v Zagrebu).
- Zlato Cankarjevo priznanje na državnem tekmovanju iz slovenščine je prejel Aljaž Levstek.
- Zlato priznanje v znanju nemščine je prejela Kristina Gregorčič.
- Zlato priznanje v tekmovanju GPO Zvezda sta prejeli Nina Armič in Sonja Lekan.
- 2. mesto na državnem tekmovanju iz poslovne matematike je dosegel Rok Nosan.
- Zlato priznanje v tekmovanju iz ekonomije je dosegla Ana Marija Filipič.

1. mesto na državnem tekmovanju plesnih parov
sta dosegla Petra Kavšek in Matija Omejec.

Šol. l. 2010/2011

- Prva slovenska naj dijakinja je postala Kristina Gregorčič. Slovesna podelitev je bila na šolskem ministrstvu.

- 1. mesto sta na državnem tekmovanju plesnih parov dosegla Neža Trpin in Blaž Mohorčič.

- Zlato priznanje iz fizike sta prejela Mitja Zidar in Marko Ljubotina (tudi člana slovenske ekipe na olimpijadi iz fizike na Tajskem).

- Srednja šola Josipa Jurčiča Ivančna Gorica je bila s šestimi drugimi slovenskimi šolami proglašena za najbolj športno šolo v Sloveniji.

Šol. l. 2011/2012

- Zlato priznanje iz fizike so prejeli Vesna Maria van Midden, Matevž Marinčič in Jurij Tratar (slednja sta bila tudi člana slovenske ekipe na olimpijadi iz fizike v Talinu).

- 1. mesto na državnem tekmovanju plesnih parov sta dosegla Blaž Mohorčič in Neža Trpin.
- Zlato Cankarjevo priznanje sta prejela Aljaž Levstek in Maruša Stare.
- Zlato priznanje iz znanja ekonomije je prejela Anja Blatnik.
- Državna prvakinja iz znanja angleščine je postala ekonomistka Mateja Zaman.

Šol. l. 2012/2013

- Srebrno Stefanovo priznanje iz fizike so prejeli Uroš Adamlje, Matej Pekolj in Andrej Dremelj.
- Plesna para Matej Pekolj in Eva Levstek ter Jaka Trilar in Nika Kavšek sta spet osvojila prvo in drugo mesto v državi.

- Zlato Cankarjevo priznanje je prejela Špela Zupančič.
- Zlato priznanje na tekmovanju iz razvedrilne matematike sta prejeli Katarina Petra van Midden in Veronika Gale.
- Zlato priznanje za doseženo prvo mesto na tekmovanju iz logike je prejela Katarina Petra van Midden.

- Zlato priznanje na tekmovanju iz znanja zgodovine so prejeli Erik Rojec in ekipa: Erik Rojec, Simon Jančar in Matjaž Hernec.
- Zlato priznanje za doseženo 2. mesto na državnem tekmovanju iz ekonomije je prejela Mateja Zaman.

Šol. l. 2013/2014

- Prvo in drugo mesto v državi sta dosegla plesna para Matej Pekolj in Eva Levstek ter Luka Hočevnar in Nika Kavšek.

Matej Pekolj in Eva Levstek

Luka Hočevnar in Nika Kavšek

- Zlato Cankarjevo priznanje je prejela Špela Zupančič.
- Zlato priznanje na tekmovanju iz razvedrilne matematike je prejela Katarina Petra van Midden.
- Zlato priznanje na tekmovanju iz znanja računovodstva je prejela Katja Selan.
- Zlato priznanje na tekmovanju iz znanja računalništva in informatike je prejel Miloš Ljubotina.
- Zlato priznanje na mednarodnem festivalu Več znanja za več turizma je prejela ekipa v sestavi Janja Tomažič, Urša Pugelj in Marko Papež.
- Zlato priznanje na tekmovanju iz ekonomije je prejela ekipa, v kateri so sodelovali Mojca Adamlje, Eva Zupančič in Martin Grošelj.

Šol. l. 2014/2015

- Naj dijakinja v Sloveniji je postala Katarina Petra van Midden.

Nika Latin kot zlata maturantka

Šol. l. 2015/2016

- Prvo mesto med standardnimi plesi je dosegel plesni par Miha Janežič in Karin Oven.
- 1. mesto in zlato priznanje iz znanja ekonomije je dosegel Matic Sinjur.
- 1. mesto, ekipno, iz znanja ekonomije na tekmovanju iz ekonomije so dosegli Matic Sinjur, Katja Selan in Tibor J. Juhart.

- Plesna para Luka Hočevar in Nika Kavšek ter Miha Janežič in Karin Oven sta osvojila 1. in 2. mesto med standardnimi ter 1. in 6. mesto med latinskoameriški plesi.
- Zlato Cankarjevo priznanje sta prejeli Klara Groznik in Tjaša Miklavčič.
- Zlato priznanje na tekmovanju iz znanja računovodstva je prejela Katja Selan.
- Zlato priznanje na tekmovanju iz znanja matematike je prejela Klara Groznik.
- Zlato priznanje na tekmovanju iz logike sta prejeli Maja Bošnjaković in Tjaša Miklavčič.
- Zlato priznanje na tekmovanju iz znanja o sladkorni bolezni so prejele Anamarija Papež, Tjaša Miklavčič in Klara Groznik (*Tjaša in Klara sta dosegli vse možne točke*).
- Zlato priznanje na tekmovanju iz ekonomije sta prejeli Nika Latin in Nika Zore.

- Zlato priznanje na tekmovanju iz logike je prejela Maja Bošnjaković.
- Zlato priznanje na tekmovanju Več znanja za več turizma s projektom ekonomistov V deželi gob.

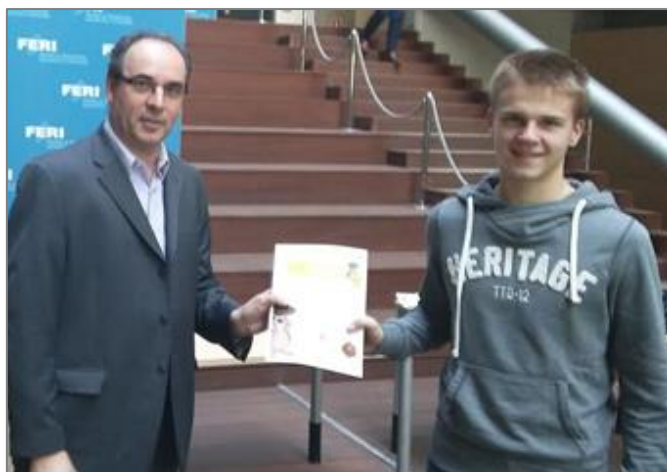
- Zlato priznanje na tekmovanju iz razvedrilne matematike sta prejeli Anamarija Papež in Klara Groznik.
- Zlato priznanje na tekmovanju iz sladkorne bolezni sta prejeli Anamarija Papež in Klara Groznik.

Klara Groznik je leta 2016 dosegla vse točke na splošni maturi

Šol. l. 2016/2017

- Zlato priznanje na računalniškem tekmovanju Bober je prejel Gašper Struna.

- Zlato priznanje iz razvedrilne matematike in 2. nagrado je prejel Gašper Struna.
- Zlato priznanje na tekmovanju iz matematike je prejel Gašper Struna.
- Zlato priznanje na tekmovanju iz biologije je prejel Jan Hrovat.
- Zlato priznanje na tekmovanju iz znanja o sladkorni bolezni sta prejeli Tjaša Miklavčič in Anamarija Papež.
- Zlato priznanje na tekmovanju iz znanja ekonomije sta prejela David Šircelj in Luka Kastelic.

David Šircelj, zlati maturant na poklicni maturi leta 2017

- Zlato priznanje na šolskem plesnem festivalu; 1. mesto v standardnih in 4. mesto v latinskoameriških plesih je dosegel plesni par Miha Janežič in Karin Oven.
- Zlato priznanje na šolskem plesnem festivalu; 2. mesto v standardnih in 3. mesto v latinskoameriških plesih je dosegel plesni par Nejc Bavdek in Neža Novak.
- Zlato priznanje na šolskem plesnem festivalu; 3. mesto v standardnih in 5. mesto v latinskoameriških plesih je dosegel plesni par Miha Šircelj in Sara Koščak.

Neža Novak in Nejc Bavdek, Sara Koščak in Miha Šircelj, Karin Oven in Miha Janežič

- Generacija EURO, uvrstitev v finale državnega tekmovanja: Lan Zavašnik, Eva Žnidaršič, Leon Mirtič, Žiga Marjanovič.
- Naziv Junak/-inja našega časa za prostovoljstvo so prejeli Neža Kralj, Tine Likovič in Erik Jovanovič.

- Nagrado za najboljši srednješolski haiku v angleščini sta prejeli Barbara Glavan in Lucija Zaletelj.
- Nagrado za najboljši srednješolski haiku v španščini sta prejeli Danijela Slana in Katja Markovič.
- 1. mesto za najlepšo visoko gredo v kategoriji srednjih šol: EKO krožek.

Šol. l. 2017/2018

- Zlato Cankarjevo priznanje je prejela Nataša Lukić.

- Zlato priznanje na državnem natečaju "Bodi mlad, vesel in pogumen – brez alkohola" za literarno zgodbo je prejela Anja Pajek.
- Zlato priznanje iz logike je prejela Hana Omahen.
- Zlato Stefanovo priznanje in prvo nagrado je prejel Gašper Struna.
- 1. mesto in zlato priznanje iz razvedrilne matematike je dosegel Gašper Struna.
- Zlato Vegovo priznanje v tekmovanju iz matematike je dosegel Gašper Struna.
- Zlato priznanje na tekmovanju iz znanja o sladkorni bolezni sta prejeli Nika Škoda in Anamarija Papež.
- 1. mesto in zlato priznanje v standardnih plesih na Šolskem plesnem festivalu je dosegel plesni par Neža Novak in Nejc Bavdek.
- 1. mesto in zlato priznanje v latinskoameriških in sving plesu na Šolskem plesnem festivalu ter naziv najboljši srednješolski plesni par Slovenije sta dosegla Neža Novak in Nejc Bavdek.

- Zlato priznanje in 2. mesto na tekmovanju iz ekonomije je dosegla Manca Andolšek.

Šol. l. 2018/2019

- Zlato priznanje, 1. mesto v standardnih plesih in 2. mesto v latinskoameriških plesih na Šolskem plesnem festivalu, je dosegel plesni par Neža Novak in Nejc Bavdek.
- Zlato priznanje in 2. mesto v standardnih plesih in 3. mesto v latinskoameriških plesih na Šolskem plesnem festivalu je dosegel plesni par Neja Planko in Ibro Hodžić.

- Zlato priznanje na državnem tekmovanju v logiki sta prejela Hana Omahen in Gašper Struna.

- Zlato priznanje na državnem tekmovanju v matematiki je prejel Gašper Struna.
- Zlato priznanje na državnem tekmovanju v razvedrilni matematiki je prejel Gašper Struna.
- Zlato Preglovo plaketo na državnem tekmovanju iz kemije je prejel Gašper Struna.
- Zlato priznanje na državnem tekmovanju iz biologije je prejel Jan Bregar.

- Zlato priznanje na državnem tekmovanju iz ekonomije je prejel Janez Grandovec.

Šol. l. 2019/2020

- Zlato priznanje in prvo mesto na državnem tekmovanju v logiki je dosegel Gašper Struna.
- Zlato priznanje in 6. mesto na državnem tekmovanju iz razvedrilne matematike je dosegel Gašper Struna.
- Na mednarodni turistični tržnici v okviru festivala Več znanja za več turizma so naši ekonomski tehniki konec januarja 2020 dosegli srebrno priznanje.

V januarju 2020 so naši nogometaši postali dolenjski podprvaki.

In sledili bodo še mnogi drugi odlični dosežki naših dijakov ...

Drugi pomembni dogodki

Dijaki pa niso uspešni samo v znanju, ki ga merimo z ocenami in priznanji ali doseženimi prvimi mesti. Dijakom omogočamo ob in predvsem po pouku ustvarjanje na mnogih drugih področjih. Z mentorji, našimi učitelji, smo uspešni pri pripravljajanju dogodkov, ki nas umeščajo v bogato kulturno tradicijo okolja, ne samo v lokalno, ampak tudi v širše dolenjsko območje.

Naj naštejemo le nekaj najbolj odmevnih dogodkov in prireditvev:

Pevski zbori z zborovodjem Milanom Jevnikarjem na šoli pripravijo letni koncert, sodelujejo na medobčinski reviji odraslih pevskih zborov in vsako leto na Taboru pevskih zborov v Šentvidu pri Stični. Občasno sodelujejo pri projektih OŠ Stična in OŠ Ferda Vesela Šentvid pri Stični.

Pevski zbor na Taboru v Šentvidu pri Stični, 2013

Slovenski kulturni praznik, 2020

Na različnih prazničnih in drugih šolskih prireditvah dijaki pod vodstvom profesorice Vesne Celarc večkrat letno pripravijo številne zanimive govorne, gledališke, glasbene in plesne točke. Obsežnejše delo je bila predstava Limonada slovenica leta 2012.

Sanje so, 2011

Trikrat smo za širšo javnost pripravili uspešne celovečerne plesne predstave oz. muzikale, Kdor si upa ta uspe, Sanje so in Ples skozi življenje, pod mentorstvom profesorice Marije Majzelj Oven.

Ples skozi življenje, 2014

V letu 2010 je naša profesorica Maja Zajc Kalar napisala in režirala gledališko igro Življenje v živo, ki so jo z nekaj ponovitvami izvedli naši dijaki skupaj z učitelji. V naslednjih letih je ustvarila s sodelavci, predvsem s profesorico Mojco Saje Kušar, še več drugih celovečernih prireditev ob dolgoletnem projektu Jurčičev memorial, npr. Čajnica, Srečajnica ... ter tudi predstavo v angleškem jeziku Happiness as I see it ...

Življenje v živo

Happiness as I see it

Leta 2011 smo v občinskem medgeneracijskem projektu dijakov in vrtčevskih otrok pripravili predstavo in izdali knjigo naše profesorice Dragice Šteh, Zala – mala zelena gosonica.

Leta 2012 smo dijaku Aljažu Levstku izdali pesniško zbirko Proti tebi in jo predstavljali na literarnih večerih.

Naši novinarji so v letih 2015, 2016, 2017 in 2018 sodelovali v projektu Obrazi prihodnosti, dijaški prilogi časopisa Dnevnik.

2017

Obrazi prihodnosti 2017 in 2015: Petra, Nika, Manca, Živa, Rok, Laura, Nika; Jaka, Alenka in Nika v predsedniški palači.

2015

V projektu medgeneracijskega sodelovanja naših dijakov z upokojenci (računalniško opismenje-

vanje, pomen redne telesne aktivnosti) smo več let zapored dobili naslov Simbioza šola.

Na računalniškem tečaju, 2014

Za ekološko delovanje in projekte EKO krožka smo dobili naziv EKO šola. S profesorjem Simonom

Bregarjem so EKO-krožkarji dobili tudi priznanje za najlepše srednješolske visoke grede.

Večkrat smo organizirali nagradno strokovno ekskurzijo za nadarjene dijake, ki so nas uspešno zastopali na različnih tekmovanjih in sodelovali

pri prireditvah v organizaciji šole ali se kako drugače izkazali.

Krapina, 2019

Vsako leto sodelujemo z Realno šolo iz pobratenega Hirschaida, ko naši dijaki skupaj z bližnjimi osnovnošolci en teden v jeseni aktivno

preživijo v Nemčiji, spomladi pa mi sprejmemo nemške učence.

V Hirschaidu, 2014

Petim dijakom pod mentorstvom Vide Hočevar, Borisa Osolnika in Mojce Konda je Rotary Club Grosuplje junija 2018 podelil štipendije kot nagrado

za dve raziskovalni nalogi: o Virskem mestu pri Stični in o lehnjaku v okolici Ivančne Gorice.

Že 15 let smo uspešni na razpisih EU za program Erasmus+, v okviru katerega naši ekonomski tehniki izvajajo projekte mobilnosti in hkrati

dvotedensko delovno prakso v drugih državah širom Evrope. Vodja tega projekta je profesor Igor Gruden.

Erasmus+ na Portugalskem, 2019

Z mentorico profesorico Mojco Saje Kušar idr. sodelujemo tudi pri drugih projektih EU (Evropa v

šoli, Evrošola, Dan Evrope, EU Info točka, Šola ambasadorka evropskega parlamenta idr.).

Praznovanje Dneva Evrope, 2019

Info točka šole ambasadorke EU, 2019

Vsako leto v februarju izvedemo Informativni dan za osnovnošolce, pri katerem sodeluje veliko naših dijakov in vsi učitelji. Naše programe in dejavnosti

ter utrip in življenje na šoli spozna vsako leto več učencev in njihovih staršev.

Informativni dan, 2020

Stojnice aktivov in pogostitev udeležencev informativnega dneva, 2020

Spomladi smo za dijake zaključnih letnikov pod organizacijskim vodstvom svetovalne delavke Marjete Šlajpah Godec in s pomočjo ene izmed uveljavljenih plesnih šol v Ljubljani vsako leto

izvedli maturantski ples z bogatim programom in udeležbo družin maturantov ter seveda našega učiteljskega zbora in drugih delavcev šole.

Maturantski ples, 2018

Ob koncu poletja vsako leto za zaključne letnike organiziramo maturantsko ekskurzijo s spremstvom učiteljev, največkrat v Grčijo in

Španijo, od koder se dijaki vrnejo sicer utrujeni, a polni novih vtisov in energije za še zadnje leto v srednji šoli.

Mikene, 2019

Zakintos, 2019

V začetku decembra že vrsto let pripravimo Dan odprtih vrat oziroma božično-novoletni bazar, na katerem dijaki ob idejnem in organizacijskem vodenju profesorice Dragice Eržen na stojnicah

obiskovalcem ponudijo različne praznične izdelke lastne izdelave, pripravijo pa tudi kulturni program.

Izkupiček prostovoljnih prispevkov namenimo humanitarnim akcijam in Šolskemu skladu. Leta 2018 so dijaki prispevke namenili za

sofinanciranje nakupa defibrilatorja, ki ga imamo sedaj na šoli.

Omenimo nazadnje še teden dogodkov, ki seže na začetek našega zadnjega desetletja, ko smo spomladi leta 2010 praznovali 60-letnico naše

Ravnatelj z gosti

šole. Sodelovalo je veliko naših dijakov, učiteljev in tudi drugih gostov, ki so slovesno in ustvarjalno zaznamovali ta pomembni jubilej.

Darilo VIZ Višnja Gora

Osrednja prireditev

Zbrala in uredila Milan Jevnikar in Igor Gruden

Yesterday, today, tomorrow

Ever since the celebration of our 60th anniversary ten years ago a lot has happened at our school and there have been many changes. We have renovated both our programmes, the grammar school programme and the economic technician one; also some school premises have been renovated and we have gained some new learning technology which, we believe, has made the methodology of our work better and modernised the pedagogical approaches to our students.

The consequence of the above stated is without doubt better learning success, which reaches quite unbelievable 96 – 99% and almost zero students who drop the school year. Very few of our students strive too hard in the grammar school programme and therefore enter the economic technician programme, mostly at the same school, with few and far between entering surrounding schools in another village or city. We take pride in the students who after a year or two studying in Ljubljana come back and return to their home environment – our school.

Apart from a significantly smaller number of students we have achieved many successes in different competitions and projects. Our students have won numerous gold and silver awards in national competitions in various subject areas, such as Slovene language, maths, logics, biology, chemistry. Physics, English, German, Spanish, economics, standard and Latin American dances, handball and many more. We also take part in competitions at regional level and here as well our students achieve success at various sports and other competitions. A more detailed review of the students' success can be found in the next post.

In the past years we have successfully taken part in various local, national and European projects and activities: thus we have been dealing with talented students, held different cultural events, literary evenings, round tables with our ex-students, taken active part in voluntary social work, school dance festival, theatre group, participated in the project 'I grow up with a book', organised education within the project Munera, become an Eco school, Symbiosis school, hosted our own English literary writing competition in memoriam Jurčič, been a part of Entrepreneurship in high school, created many artistic and literary

works to mark the European Day of Languages, participated in 'Faces of the Future', an International Learning Business Fair, European School Ambassador School, Generation Euro, Euroscola, Erasmus+ and many more. We have taken part in competitions such as Europe at school, Life is Beautiful, Competition for the best High School Haiku, Župančič's flute, Heroes of our Time etc.

There are several extra curricular activities at school which have been going on successfully for a long time: students' community, eco-gardening club, the school choir, sports clubs, Russian language course, chess, dancing, school newsletter etc. We take part in different workshops, festivals and events as well as competitions organised by the Municipality of Ivančna Gorica. We also do research and projects assignments. One of the broader known was a collaboration with the Rotary club Grosuplje, which financially supported our two research assignments on the history of the city of Vir and the scientific assignment on the tuft Kosce at Višnja Gora.

We award our outstanding students for their school work and successful work outside school with special Jurčič recognitions as well as bronze, silver and gold rewards. Our students' versatility and excellence has been noticed by the Student Organisation of Slovenia, which awarded two of our students in the past decade with the prestigious title of 'Top Student of Slovenia', in the years 2011 and 2015.

Our goal is to continue and strive for enabling our students and staff with good working and learning conditions, but also the conditions of coexistence and progression. We will work hard to keep our school a pleasant and creative work environment and to make it for most, if not all our students, a second home. Our future activities will be focused on:

- constant raising of the quality of teaching
- educational activity and mutual understanding between teachers and students,
- current integration of modern methods of teaching and modern teaching aids
- constant professional and other training of our teachers and staff

- further participation in competitions, projects and other activities and events at our school, local community and broader
- clear, transparent and responsible business and acting of all the authorities of the school
- constant increasing reputation and recognition of our school
- orientation towards sustainable development
- developing intercultural dialogue, critical thinking and key competences of our students
- implementation of various activities and projects in international (European) action

All this solidifies our belief that, apart from having a smaller number of students we are indeed a great school, that we do not only justify but also prove worthy of the 'overlocal' importance of our 70-year-old actions. We do not fear the future, we look forward to it, we look forward to opening our door to the generations to come, we are ready for new challenges and new successes that will write down our further history.

Let the new generations of colleagues and students as well as their parents build a prosperous path to the next jubilees, till the centenary and even further.

Prihodnost bomo popisali mi ...

We shall write the future ...

